XV. évfolyam 20. szám. Ára: 1 forint 1959. május 14.

Ludas Matyi

Szegő Gizi rajza

De Gaulle: Ha megversz is, imádlak én!...

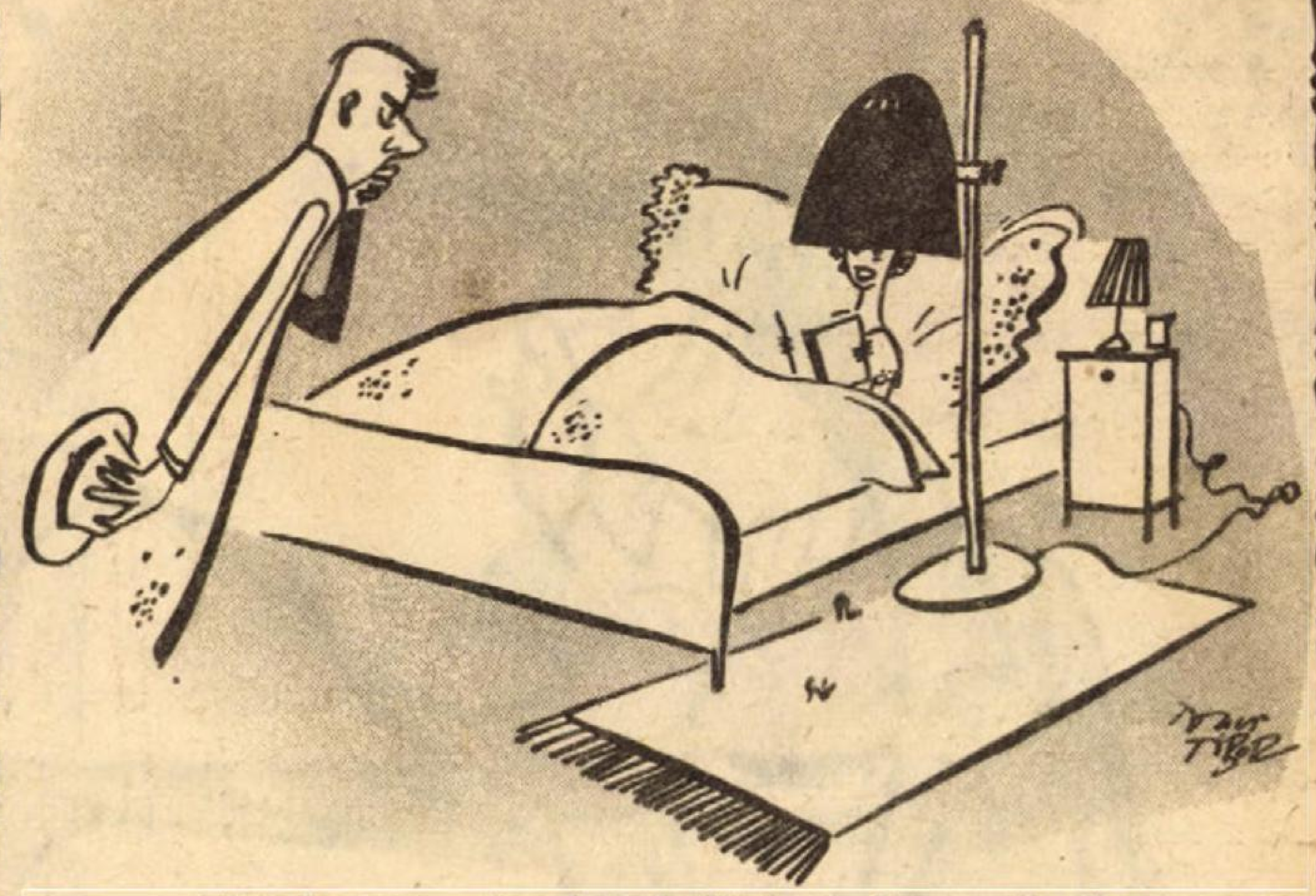
Vendégjárás után...

Vasvári Anna rajza

Éjfélkor

Toncz Tibor rajza

– Hazahoztam, fiacskám! Tudom, hogy téged mennyire idegesít, ha későn jövök meg a fodrásztól...

Ludas Matyi színpada

AZ ESZMÉNYI INGKÉSZÍTŐ

PALI *(belép az üzletbe):* Jónapot kívánok.

INGKÉSZÍTŐ: Jónapot. Tessék parancsolni.

PALI: Néhány inget szeretnék csináltatni.

INGKÉSZÍTŐ: Kérem. Szíveskedjék levetni a zakóját.

PALI: Szükségtelen, tudom, negyvenegyes nyakbőségem van.

INGKÉSZÍTŐ *(lenéző gúnnyal):* Ne haragudjék, de ezt nem bízzuk önre! Mi, kérem, *inget* készítünk, nem konfekcionált fehérneműt. Inget, uram! Tudja ön, hogy mi az, hogy ing?

PALI *(zavartan):* Azt hiszem, igen, tudom.

INGKÉSZÍTŐ: Azt hiszem, ön nem tudja, uram, hogy mi az, hogy ing. Ön ugyebár még nem csináltatott nálunk inget?

PALI: Csakugyan nem, hanem egy barátom ajánlotta magukat.

INGKÉSZÍTŐ: Igen, uram, minket lehet ajánlani. Mi ugyanis inget készítünk, amelynek kézelője van, kérem, és gallérja van. Gallérja!

PALI: Éppen ilyen ingre gondoltam, kérem...

INGKÉSZÍTŐ: Ön ilyen ingre nem gondolhatott. A mi ingünket ön nem képzelhette el, ha még nem volt inge tőlünk. *(Szigorúan):* Vesse le a zakóját!

PALI *(megszeppenve):* Igenis...

INGKÉSZÍTŐ: Jenő kérem! A mérőszalagot legyen szíves!... így... tessék egyenesen állni... felemelni a fejét... így... *(élénken):* Jenő kérem, jöjjön csak! Nézze csak! Látja!

(A továbbiakban úgy viselkednek, mint mikor az orvosok egy érdekes esetet figyelnek meg.)

PALI *(érdeklődve):* Mit látnak, kérem?

INGKÉSZÍTŐ *(nem is hallja):* Ugye, maga is észreveszi?

JENŐ: Itt, az ádámcsutka és a fültőmirigy között...

INGKÉSZÍTŐ: Nagyon szép eset...

PALI: De kérem, mi van a nyakammal, árulják el végre...

INGKÉSZÍTŐ: Gondoltam, hogy még senki sem mondta önnek. Az ön nyaka, uram, aránytalan.

PALI: A... rány... ta...

INGKÉSZÍTŐ: A mellkas felé elferdült. Nem tapasztalta uram, hogy az ingeinek nem feküdt szépen a nyaka?

PALI *(lesújtva):* Néha felkunkorodott...

INGKÉSZÍTŐ *(részvéttel):* Felkunkorodott. Bizony, ez a nyakától volt. Önnek, uram, orthopéd inget kell viselnie.

PALI *(felhördül).*

INGKÉSZÍTŐ: Nem tesz semmit, uram. Ön férfiember és férfiaknál észre sem veszik a nyakon azt a kis... elváltozást. És a mi ingünkben, ezt garantálom, ön akár színpadra léphet, akkor sem fogják felfedezni ezt a... ezt az abnormitást.

PALI *(megtörve):* És mióta van ez így a nyakammal?...

INGKÉSZÍTŐ: Veleszületett dolog. Nem tesz semmit. Szépen megcsináljuk azokat a gyógy-ingeket. *Kerül, amibe kerül,* önnek olyan nyaka lesz a mi ingünkben, hogy azt a nyakat megmutathatja bárkinek! Nem fog szégyent vallani a ferde nyakával a kedves vevő! *(Ridegen):* Felöltözhet!

PALI: I... igenis...

INGKÉSZÍTŐ *(határozottan):* Jenő kérem, válasszon ki a kedves betegnek egy elsőrangú gradhalter-kézelőgombot és egy lúdtalpgallérmerevítőt. Négy és fél dioptriás gombok, katgatöltés. A varratokat nyolc nap múlva kivesszük.

PALI *(csendesen siránkozik).*

INGKÉSZÍTŐ: Fel a fejjel, uram! Jenő, kérem az elektrokardiográfot!

PALI *(egy székbe roskad):* Szívvizsgálat! Mire kell még szívvizsgálat is?

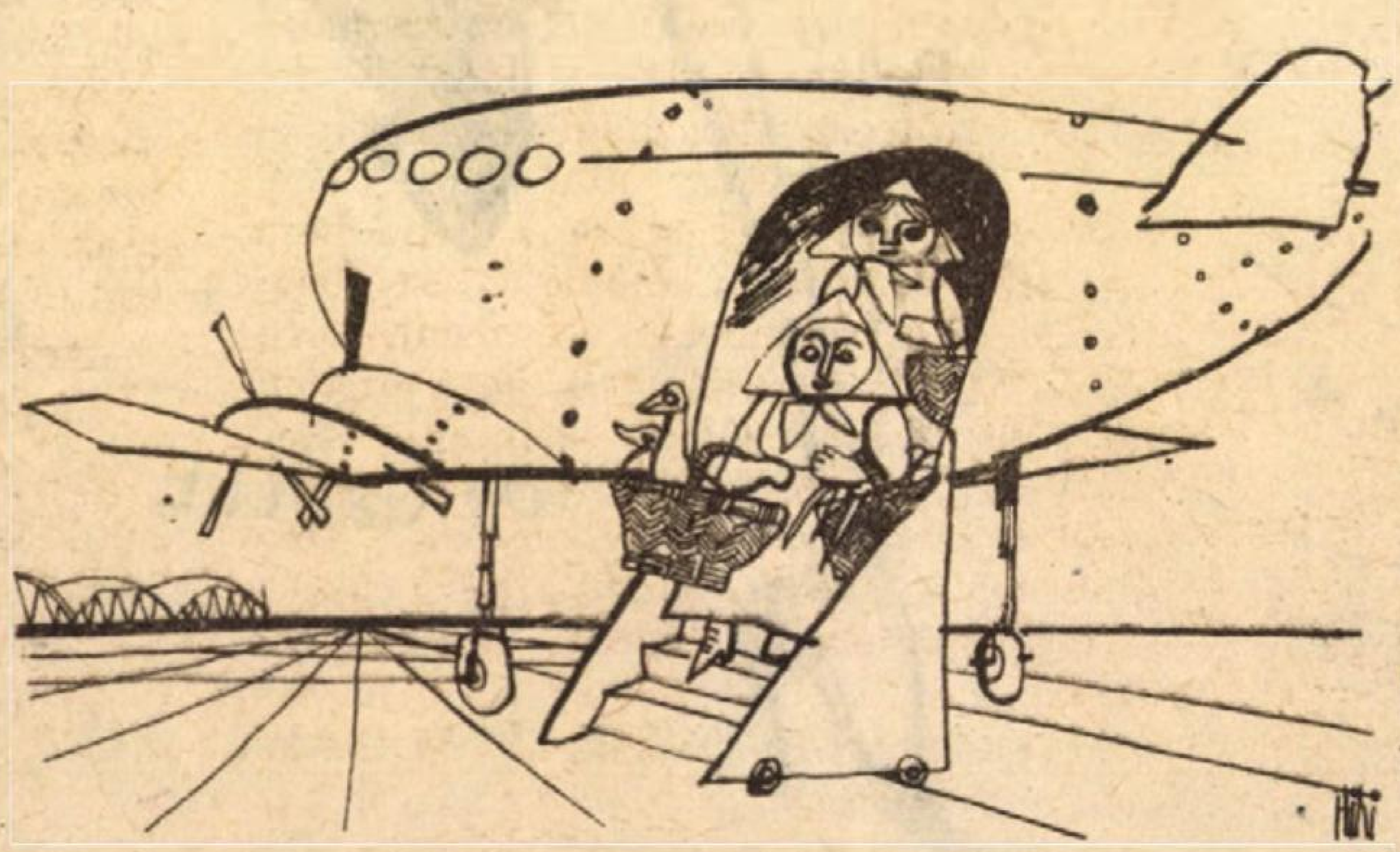
INGKÉSZÍTŐ *(gyengéden föléhajol):* A kalkulációhoz, uram...

(Függöny)

(Somogyi)

Áruszállítás repülőgépen

Hegedűs István rajza

Megérkezett a reggeli kofagép

(Hellén mese)

Két hellén az országúton
összekülönbözött,
s addig verte egymást, míg az
árokszéli bokrok között
meg nem pillantott egy vént.
Hozzáléptek és egyként
arra kérték, bölcs eszével
döntené el,
hogy melyikük oldalán van
az igazság a vitában.

Meghallgatván őket a vén,
így szólt: — Latra vetettem én
valamennyi érvet,
de mindet csak érdek
szülte, nem más. Ekként az a
véleményem, egyikteknek
sincs igaza.

— Vén lator, nem álltál mellém?! —
kiáltott az egyik hellén.
— Nesze a fizetség érte! —
S verte a vént, ahol érte.
Ugyanígy szólt s tett a másik,
s ütötték a vént rogyásig.

A vén ezt írá le holta
előtt vérével a porba:

„Jól vigyázz, mert úgy jársz szintén,
ha semleges maradsz, mint én!
Nem fontosak érvek, tények,
nem az igazság a lényeg;
Két fél között az egyiknek
állj pártjára, keresd kedvét,
s az majd a másiktól megvéd.
Ez az élet titka, hidd meg!
Ki nem hajlik semerre,
ketten ütik egyszerre."

Hollós Korvin Lajos

Mivel vigasztalódjanak?

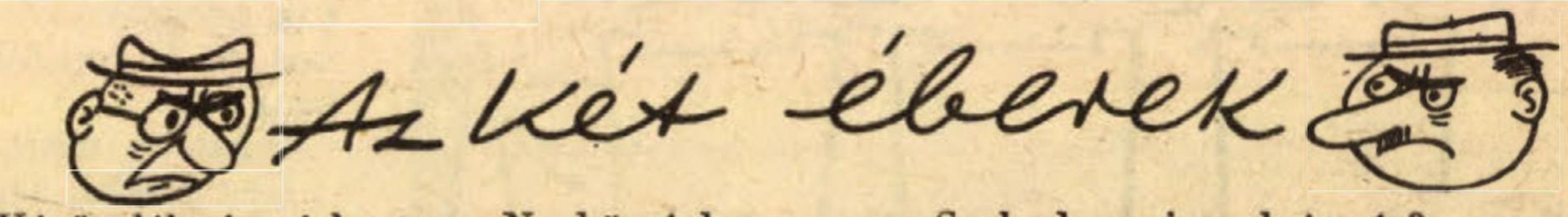

– Ne mérgelődjék, Pista, kell ez az eső a kukoricának!...

ÉRTHETŐ KÍVÁNCSISÁG

Várnai György rajza

Késő délután érkeztem N. községbe. A „Búzakalász" nevű, mezőgazdasági termelőszövetkezet irodájába siettem, mivelhogy a tanácsházán már senkit sem találtam. Az irodában hárman ültek. Két férfi és egy fiatal nő. A vezetőséget kerestem, mire a fiatal lány (ő volt a könyvelő), közölte, hogy az elnök elutazott, csak másnap jön haza. Nem akartam üres kézzel távozni, gondoltam, csak találok valami útbaigazítást, hogy másnap hozzákezdhessek riportom anyagának összegyűjtéséhez. A lány kijelentette, hogy ő nem tud semmit, mert mindössze két hete könyvelő, különben pedig a szomszéd községben lakik. Nem adom fel a harcot. A két férfira nézek, akik gyanúsan méregetnek, majd összesúgnak.

— Talán önök tudják, hány lakosa van a községnek?

A kisasszony a pénztárkönyv fölé hajol, az egyik férfi felhúzza a szemét, a másik farkasszemet néz velem, majd megszólal:

— Szabad az igazolványát?

Indulat nélkül, nyugodtan vettem ki táskámból. Tüzetesen megnézte, hosszasan elidőzött születési évszámomnál, rámpillantott, majd megint belemélyedt adataim tanulmányozásába, visszakérdezte szülőfalum nevét, jelenlegi lakcímemet, gyerekeim számát, majd átadta igazolványomat a mellette ülőnek. Ő már csak fölényesen átlapozta s visszanyújtotta. Akkor mindhárman föllélegeztek s én újra megkérdeztem:

— Hány lakosa van a községnek?

Az, aki az igazolványomat beható vizsgálódás tárgyává tette, rámnéz, mosolyog és megrázza a fejét.

— Fogalmam sincs róla.

Majd magyarázatképpen hozzátette:

— Nem vagyok idevalósi. A járási banktól jöttem. Az elvtárs meg a megyétől...

Sz. P.

Korszerű iskola

Sándor Károly rajza

Az előrelátó gondnok

Schwott Lajos rajza

LEVÉL a levéltitok megsértéséről

Tisztelt Uram!

Indokolt keserűségében teljes mértékben osztozom és kínosnak mondható helyzetében lelkem mélyéből együtt-érzek Önnel. Sajnálatosnak tartom, hogy olyan tekintélyes és kitűnő főtisztviselőről, mint Ön, mindenfélét összevissza fecsegnek. Mindössze háromszor jelent meg Ön a testvér-vállalat műsoros estéin, karján egy kedves, szőke és feltűnően csinos hölggyel, akit először, másodszor és harmadszor is, mint hites feleségét mutatott be az ott összegyűlt vendégeknek. A testvérvállalat kultúrfelelőse — ki mellesleg kedvében akart járni Önnek —, meg volt győződve arról, hogy a vidám műsort követő tácmulatságon, ez alkalomra kölcsönkért Leicájával — titokban meglepetésnek szánva — Önt és kedves feleségét örökíti meg, olyan meghitt és többféle szituációban, mely minden házaspárnak csak dicséretére válnék.

Az egyik fotó például, egy andalító angol valcer közben készült, mikor már csak Önök ketten táncoltak a parketten, a vendégsereg ritmusra tapsoló koszorújában. Meg kell hagyni: elbűvölően suhantak körbe-körbe, odaadó áhítattal, mint ifjú házasok a tánc ihletett perceiben. A fényképezőgép érzékeny lencséje alig győzte rögzíteni egymásba fonódó szerelmes pillantásaikat. És mikor a hét tagú tánczenekar befejezte a „Gyere, ülj kedves mellém..." kezdetű lírai slágert, a műértő közönség vastapsa jutalmazta Önt és partnerét.

Az éjfélutáni hangulatos felvétel már alig érdemel említést: cigányzene mellett mulatott a nép, miközben szőke és csinos táncospárja, végtelen elragadtatásában, a jobb karjával átölelte Önt és füléhez egészen közel hajolva azt a régi püspökladányi népdalt énekelte, hogy: „Ha az enyém volnál, nem volna a bánat az arcodra írva..." satöbbi.

Aligha lenne mindennek valami jelentősége, ha a testvér-vállalat agilis kultúrfelelőse az általa készített, valóban kitűnő fényképeket az Ön nevére és lakása címére fel nem adja. De feladta! Sőt, a fényképek hátlapján gondosan megszerkesztett szöveggel örökítette meg az Önök nagyszerű mulatozásának egy-egy fázisát írásban is, pontos dátummal. A képhez csatolt külön gratuláló levélben a kultúra szorgalmas felelőse áradozva dicsérte a tökéletes házasok mintaképét: Önt, valamint kedves, csinos és szőke hitvesét.

Miért is mondjak ennél többet?! A levelet és a remekül sikerült fényképeket az Ön felesége vette át, aki csinos ugyan, de nem szőke, hanem koromfekete és a testvér-vállalat táncestélyének éjszakáján békésen aludt hitvesi ágyában. De nemcsak átvette a levelet, hanem a levéltitok megsértésével fel is bontotta, amit Ön a kedves, csinos és koromfekete feleségének azóta sem tud megbocsátani.

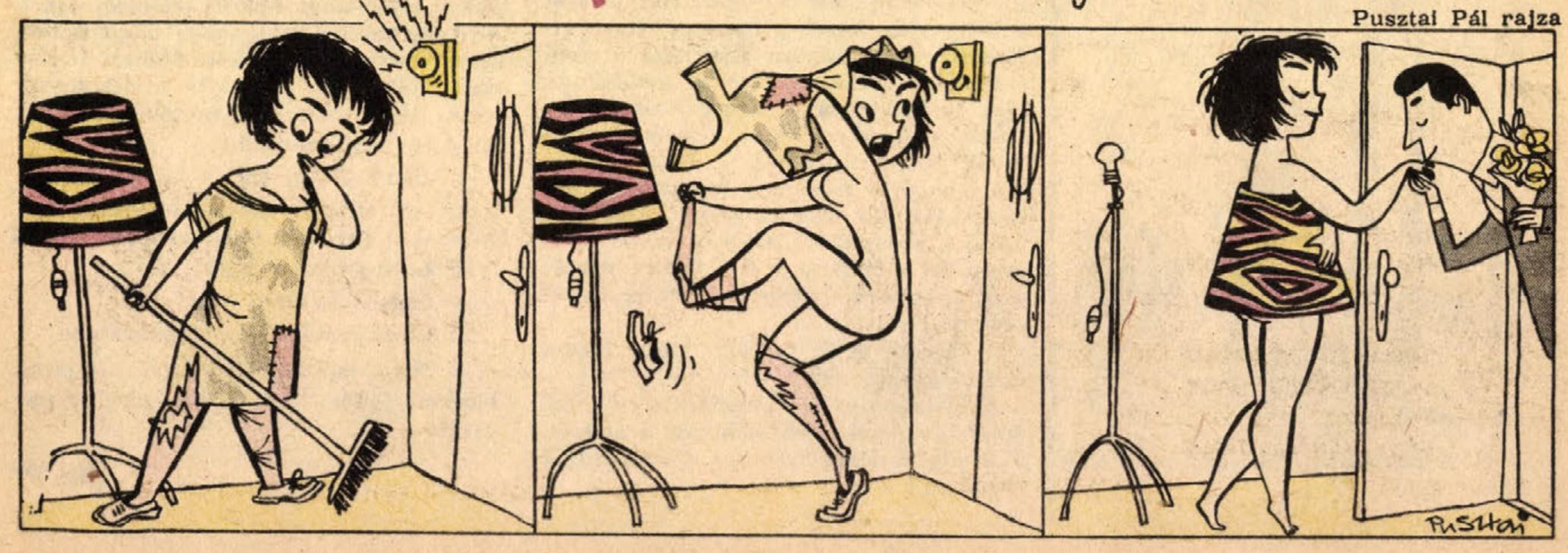
Igaza is van! Mindennek az asszony az oka.

Legfeljebb azon lehetne tűnődni hogy *melyik* asszony...

Földes György

Julika és a váratlan vendég

Pusztai Pál rajza

Pedáns ember

Várnai György rajza

– Kérem, ne tessék szemetelni!

— Lengyel szatíra —

Lesinsky belép egy rádió szaküzletbe.

— Úgy hallottam, hogy ma kaptak néhány újfajta televíziós készüléket — mondja az eladónak.

— Igen, uram, de sajnos, már valamennyi elkelt.

— Bizony ez nagy kár — sóhajtja Lesinsky. Egy kis ideig mozdulatlanul áll a pult előtt, aztán előhúz a tárcájából egy 500 zlotyis bankjegyet és bedobja az ott heverő szemétkosárba. Erre megszólal az eladó:

— Ami azt illeti, tulajdonképpen van még egy gépem. Igaz, hogy már eladtam valakinek, de éppen nem volt nála pénz. Elment, s azt mondta, hogy visszajön. Ennek már jó sok ideje. Azt hiszem, ha Önnek megfelelne ez a készülék, odaadhatnám.

— Ó, ez mesés — örvendezik Lesinsky. Kifizeti a televízió árát, s elindul az utcára. Alig hogy kiér az ajtón, az eladó utána szalad.

— Kérem, uram, kérem, álljon meg egy pillanatra! Az az ötszázzlotyis bankjegy, amit a kosárba dobott...

— Mi van az ötszáz zlotyival? — kérdezi az újdonsült televíziótulajdonos nagy lelkinyugalommal.

— Kérem, az a pénz hamis!

— Természetesen. Hiszen éppen azért dobtam be a szemétkosárba.

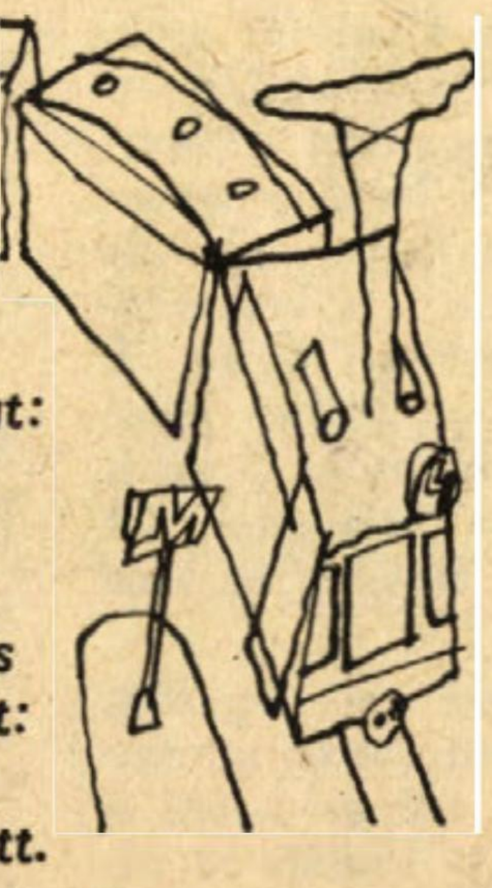

4-es találat

Pesti villamos témakörből
Találtam kellemes hírt párat:
Már Budafokig közlekedik
A híres, neves 4-es járat.

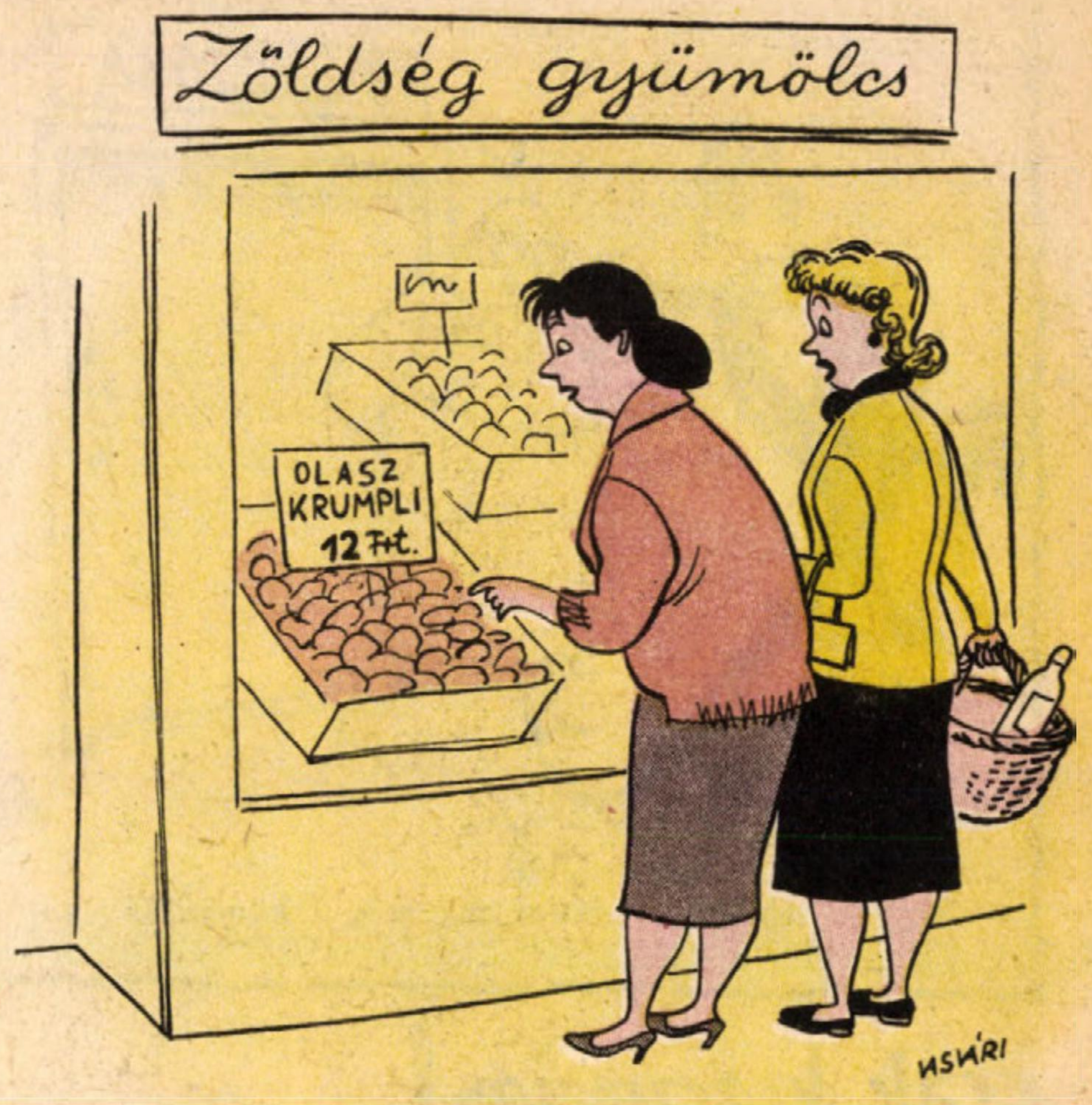
Egy másik kellemes hírről is
Beszámolhatok most emellett:
A 4-esnek oly sikere volt,
Hogy útját prolongálni kellett.

Hidvéghy Ferenc

Bevásárlás

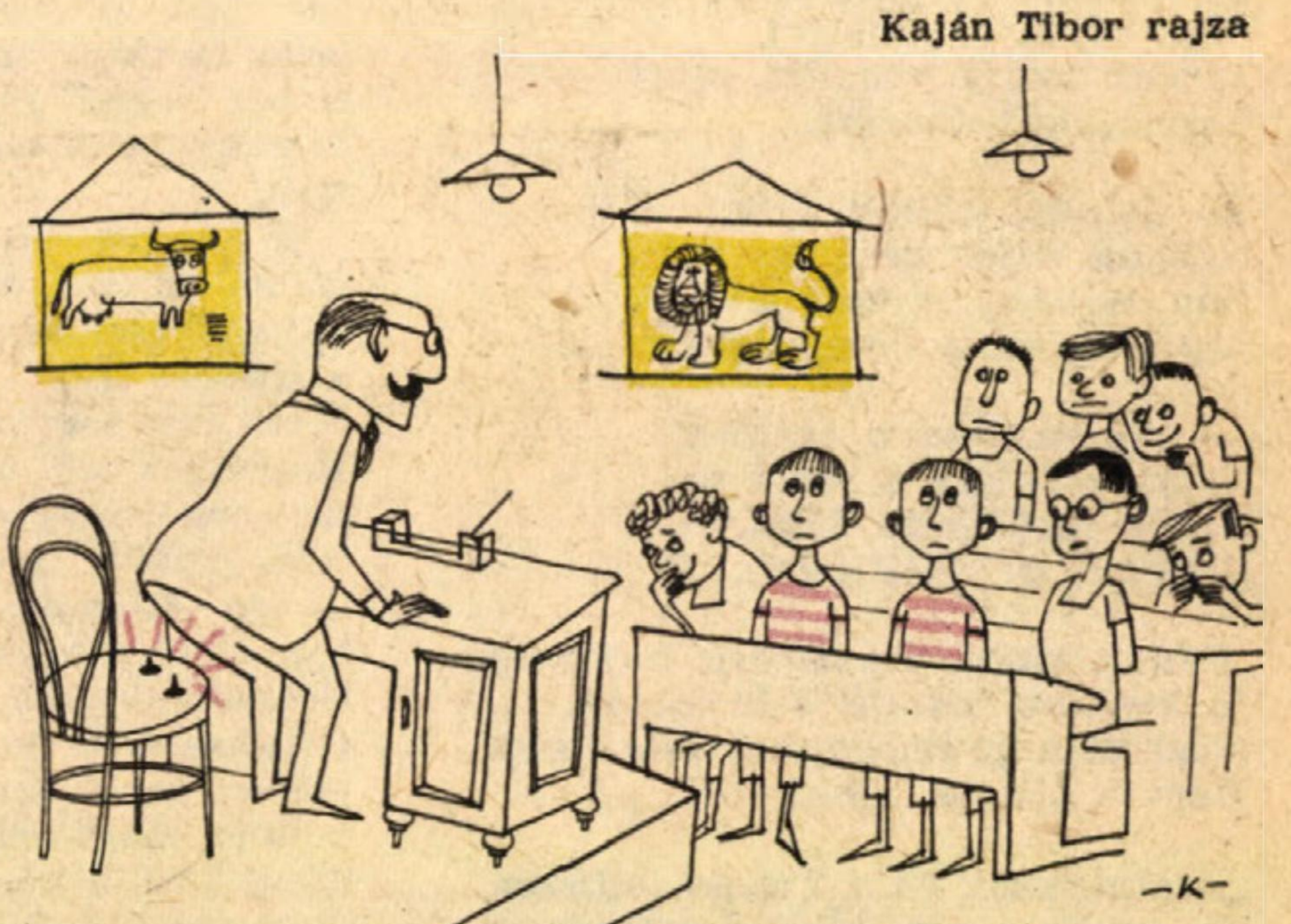
Vasvári Anna rajza

– Nézze, Olaszországból kaptunk krumplit!
– És mit adtunk érte cserébe?
– Biztosan narancsot.

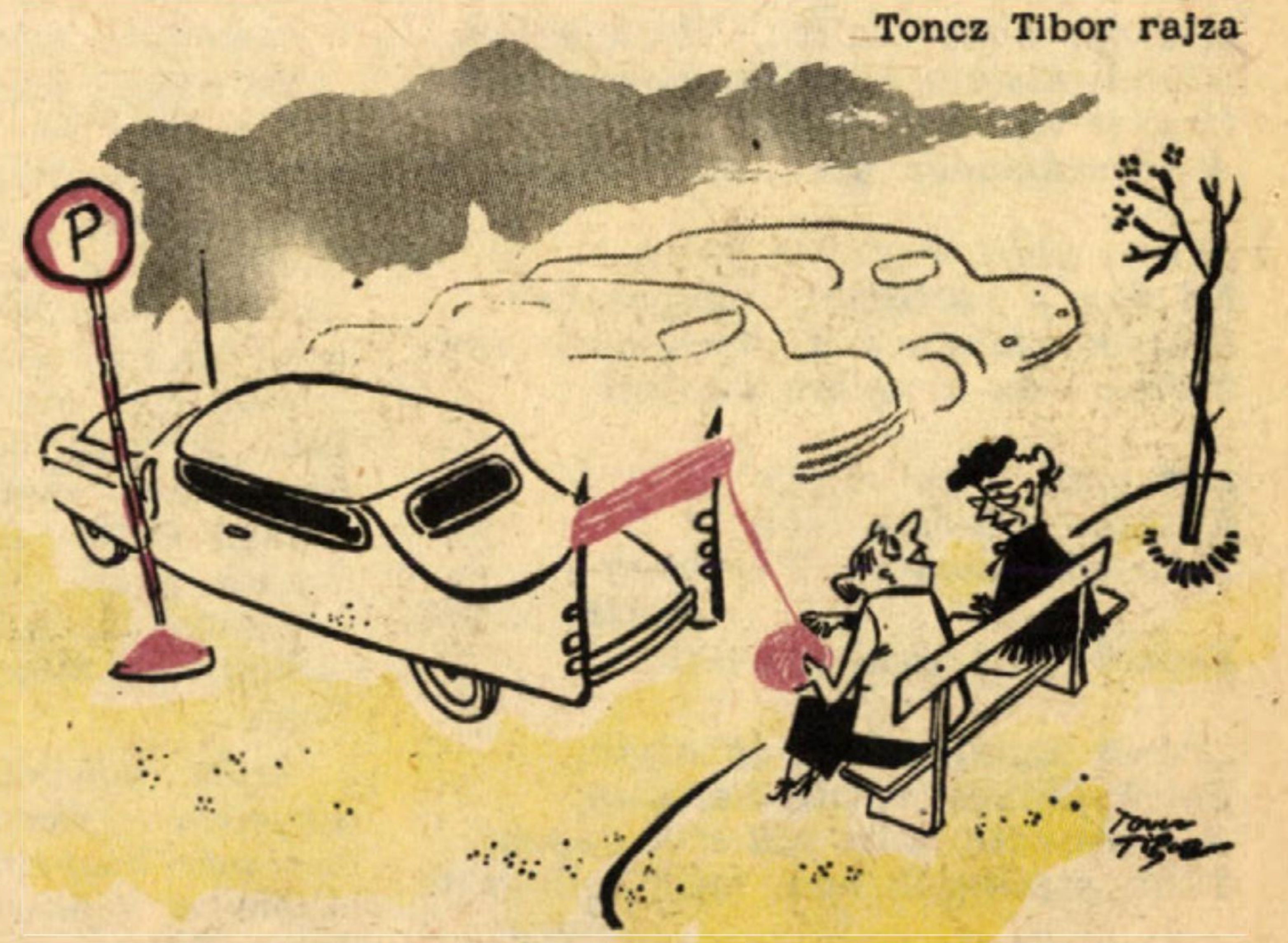
Ikrek

Kaján Tibor rajza

Parkírozó-helyen

Toncz Tibor rajza

– Rém praktikusak ezek az új kocsik, drágám!

Zavaros szituáció

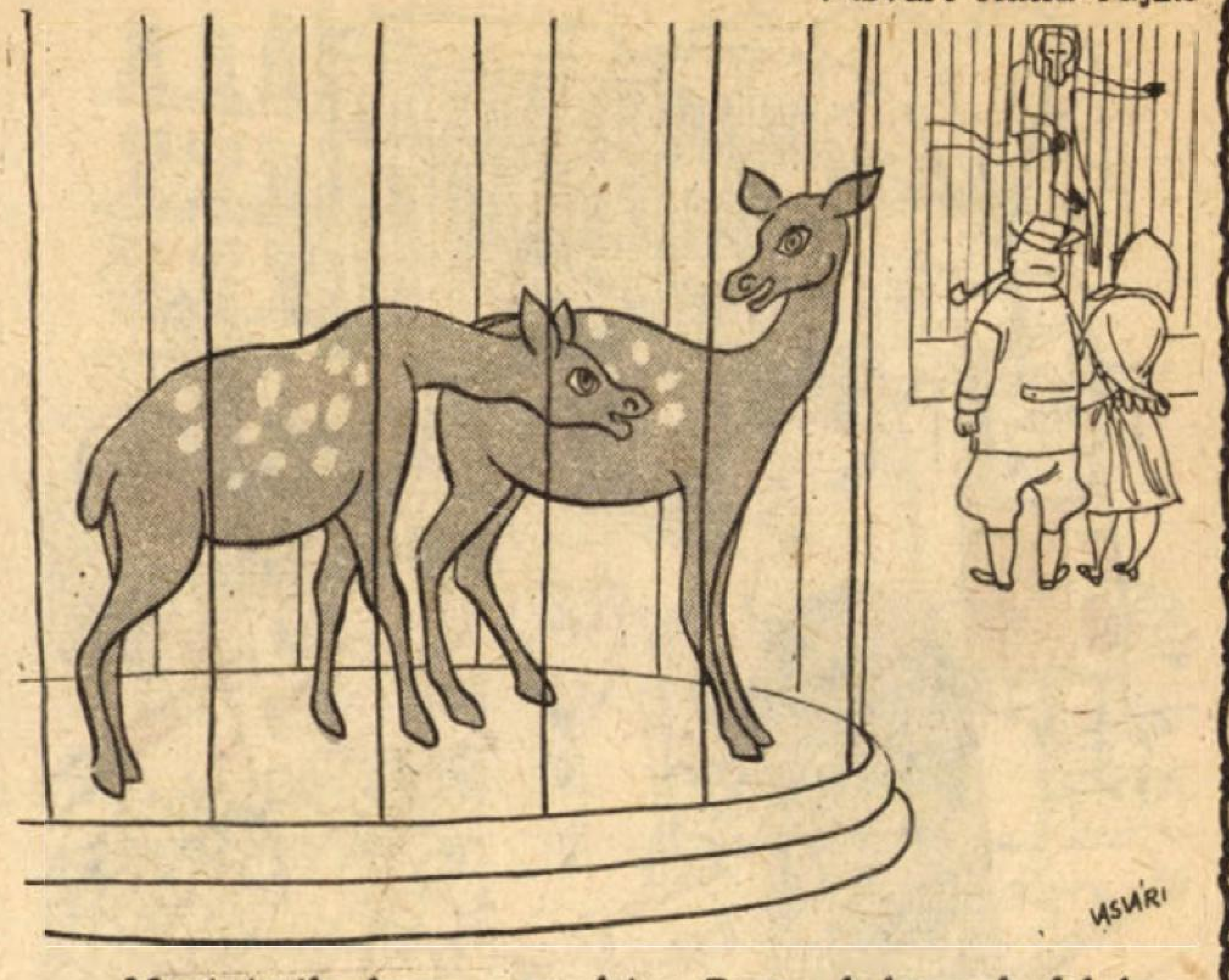
Szűr-Szabó József rajza

– Annyira nem kell izgulni!
– Hogyne izgulnék, amikor ma még esküvőm is van!

Állatkert nyílt Debrecenben

Vasvári Anna rajza

– Megígérték, hogy nemsokára Pestre helyeznek fel bennünket...

csak korszerűen!

Ma mindenki korszerűsít,
Ez a legfőbb divat ma.
Mintha ez az áramlat a
Költőkre is kihatna.

Újraköltik Boccacciót és
Leporolják jó Homért,
Járnak hozzá témáért, mint
Termelőhöz óborért.

Én dalokat költök újra,
Nagyon ráfér arra is.
Íme, néhány mutatóban,
Így fest, ha a hangja friss:

„Eredj rózsám, a tarlóra!
Nem veszélyes a sarló ma.
Kinek sérül keze, lába,
Elmehet az SZTK-ba...”

„Beszegődtem Tarnócára bojtárnak,
Jó legelője van ott a birkának.
Fizetésem prémiummal növekszik,
Mert a gyapjú tömegcikk...”

„Átalmennék én a Tiszán ladikon,
Ott lakik a, ott lakik a galambom.
Ott lakik a városba',
A harmadik utcába',
Sej, OTP-kölcsönből van a háza...”

„Három bokor saláta, kisangyalom,
Három kislány kapálta, kisangyalom.
Lesz is nylon kardigán
A zárszámadás után, kisangyalom!”

„Eresz alatt fészkel a fecske.
Mi van a kötődben, menyecske?
Szerződéskötések a disznóhizlalásra,
Ennek van a zsebre hatása!...”

„Az igali hegy aljába'
Eltörött a lovam lába.
Nem sajnálom — Wartburg —
kocsin járok,
Lesnek is a gyalogjárók!...”

„Páros szputnyik az ég alján,
Egyik fényes, másik halvány,
A harmadik most születik éppen,
Több szputnyik van, mint csillag az
égen...”

K. Tóth Lenke

Veszélyes élet

Ezer veszély közepette élünk. Ki tudná elmondani, mi minden fenyeget minket addig, amíg csak hazulról beérünk a munkahelyünkre! Veszélyek leskelődnek ránk mindenütt, szinte állandóan a halál torkából menekülünk meg. Az ember reggel gyanútlanul, álmosan kibotorkál a fürdőszobába... a kutyafáját!

A káromkodás azt jelenti, hogy hajszállal ugyan, de megmenekült, vissza tudta nyerni egyensúlyát, nem törte ki a nyakát. Íme, min múlik egy ember élete! Egy vigyázatlan mozdulat és már kiálthatják az újságcímek: „Borzalmas szerencsétlenség a Kapor utcában... A síkos parkett áldozata... A nyakát törte egy dolgozó...” Az embernek valóban minden mozdulatára vigyáznia kell. Gondoljunk csak arra, hogy az ember a fürdőszobában naponta egy ördögi szerszámot fog a kezébe, pusztán hiúságból kihívja maga ellen a vaksorsot, borotvával nyúl a nyakához, oda, ahol a legfontosabb ütőerek lüktetnek. Egyetlen vigyázatlan mozdulat és... még rágondolni is rossz! És a veszély öltözködés közben is fenyeget. Ha csak valamivel erősebben szorítjuk meg a nyakkendőnket a szokottnál, már megfulladhatunk.

És reggeli közben... A forró kávé súlyos égési sebeket okozhat. Az atombomba többmillió fok hőséget fejleszt, de mindössze száz fok is alkalmas arra, hogy elégesse az ember torkát. Milyen szörnyű gondolat! Nyomorultul elpusztulni kávé következtében! Nem a csatamezőn, nem pisztolypárbajban, nem valami egetrázó kataklizma következtében, hanem gyilkos tejeskávé útján. A kiállott életveszély után az ember cigarettára gyújt. Mint önmagunk Borgiái közelítünk a szánkhoz a méreggel. Öt milligramm nikotin már halálos az emberre.

Aztán rohanunk lefelé a lépcsőn. Egyetlen vigyázatlan mozdulat és az ember már hanyatthomlok zuhan lefelé a semmibe, a pusztulásba, a lépcsőház aljába, ahol mindennek vége. Egy sok reményre jogosító életpályát így törhet derékba a könyörtelen lépcsőház. Pedig még ki sem jutottunk az utcára. Gyanútlanul ballagunk a gyalogjárón, miközben egész életünk, boldogságunk, jövőnk attól függ, hogy az ötödik emeleten vajon milyen lelkiállapotban emel fel valaki egy virágcserepet az ablakpárkányról, megbillen-e a cserép, kicsúszik-e a kezéből, s a szabadesés egyszerű pályáján találkozik-e a cserép a fejünkkel.

Vagy, amikor átmegyünk az úttesten, s talán valami szép, nemes emberi gondolat tölt el minket, egyszerre csak átható fékcsikorgást hallunk, s néhány bárdolatlan szót: „Mért nem néz körül, hülye?” Az illető választ sem vár kérdésére, hanem mérgesen tovarobog, miközben nem is sejtjük, minek köszönhetjük életünket. Ha a gépkocsivezető, aki különben rosszul él a feleségével, ma reggel is veszekedett volna vele, talán nem tudott volna a pillanat tört része alatt fékezni, s a többi már a mentők dolga lett volna.

Vagy milyen könnyű elbukni egy gazdátlan kőkockában, amilyen jócskán hever a felszedett úttesteken. S vajon idejében magához tér-e az ember a kórházban ahhoz, hogy elolvassa a lapok biztató híreit az utcarendezési munkálatokról?

Még megmenekült, de máris új vadállat torka tátong feléje. Egy méterrel robog el mellette a villamos. Egy méter! Mi az? Az Egyenlítő maga negyvenmillió méter, nem is beszélve az égitestek távolságairól, ahol egy méter ide vagy oda, nem számít!

És mi minden történhet még vele! Földrengés hasíthat feneketlen szakadékot a lába alatt. Hirtelen kiáradhat a Duna és a szennyes hullámok magukkal sodorhatják. Üstökössel ütközhet össze a Föld és itt a végpusztulás. De ez még mind csak semmi. Az igazi veszélyek csak ezután jönnek!

Közben ugyanis beérkezett a hivatálba, kedves kollégái közé.

Feleki László

Ezt OLVASTUK

Az irodalom kérdéseiben kevéssé járatos újságolvasók között az a tévhit kapott lábra az elmúlt héten, hogy Radnóti Miklós, a nagyszerű költő, mindössze egyetlen verset írt. A tévhit alapja az volt, hogy a mártírköltő születésének 50. évfordulóján a Népszabadság, a Magyar Nemzet és a Népszava ugyanazt a Radnóti-verset közölte.

Egy házassági hirdetésben olvastuk a Magyar Nemzetben:

„Tudósnak, művésznek ideális élettársa lenne koloniális típusú, magas, jómegjelenésű asszony.”

Milyen a koloniális típusú asszony? A koloniál-bútornak csavart lába van. Csak nem erre céloz?

A Rádióújság „Félfüllel” című rovatában megemlíti, hogy egy Moszkváról szóló rádióműsorban autótülkölés is hallatszott, holott a duda használata Moszkvában is tilos. „Tanulság: a zajlemezállománynak is haladnia kell a korral!”

Ez igaz. De ugyanazon az oldalon közli a lap a heti tömegdal szövegét, mely így kezdődik:

„Süt a nap, süt a nap, itt a reggel, hívogat, hívogat jó meleggel, madárdallal, rigófüttyel, utca zajával és *autókürttel.*”

Tanulság: a dalszövegnek is haladnia kell a korral!

Az 1919-es május elsejéről közöh fényképeket a Népszabadság. Az egyik kép aláírása:

„A Szabadság-tér a felvonulók egyik gyülekezőhelye. Óriási földgömbök jelképezik a világ proletariátusának együvé tartozását.”

Azok a bizonyos földgömbök a Köröndön álló négy szobrot borították be. A kép is — természetesen — a Köröndöt ábrázolja, nem a Szabadság-teret.

„Egy jóalakú 17 éves lány csak csinos lehet!” — üzeni valakinek a Nők Lapja a „Lelki patyolat” című rovatban. Erről a kormányrendeletről nem tudunk.

A Film, Színház, Muzsika május 1-i számában a 26. oldalon írja: „... az 1867-ben vezénylő Haydn.” Nevezett zeneköltő ebben az évben már több mint ötven éve halott volt.

Ugyanez a lap, ugyanebben a számban a Szerkesztő postájában azt írja, hogy: *„a Pármai kolostor-ban a börtönből a börtönigazgató lánya, Maria Casares szabadította ki Gerard Philipet.”* A szerkesztő tévedett, mert a börtönigazgató lánya Renée Faure volt. Maria Casares Sanseverinát játszotta.

Ugyanez a lap, ugyanebben a számban a 30. oldalon azt írja: *„A Szentivánéji álom éji álom, de tavaszi is.”* Nevezett mű eredeti címe: *A Midsummer-Night's Dream*, s a *summer* középeurópai számítás szerint sem tavasz, hanem nyár.

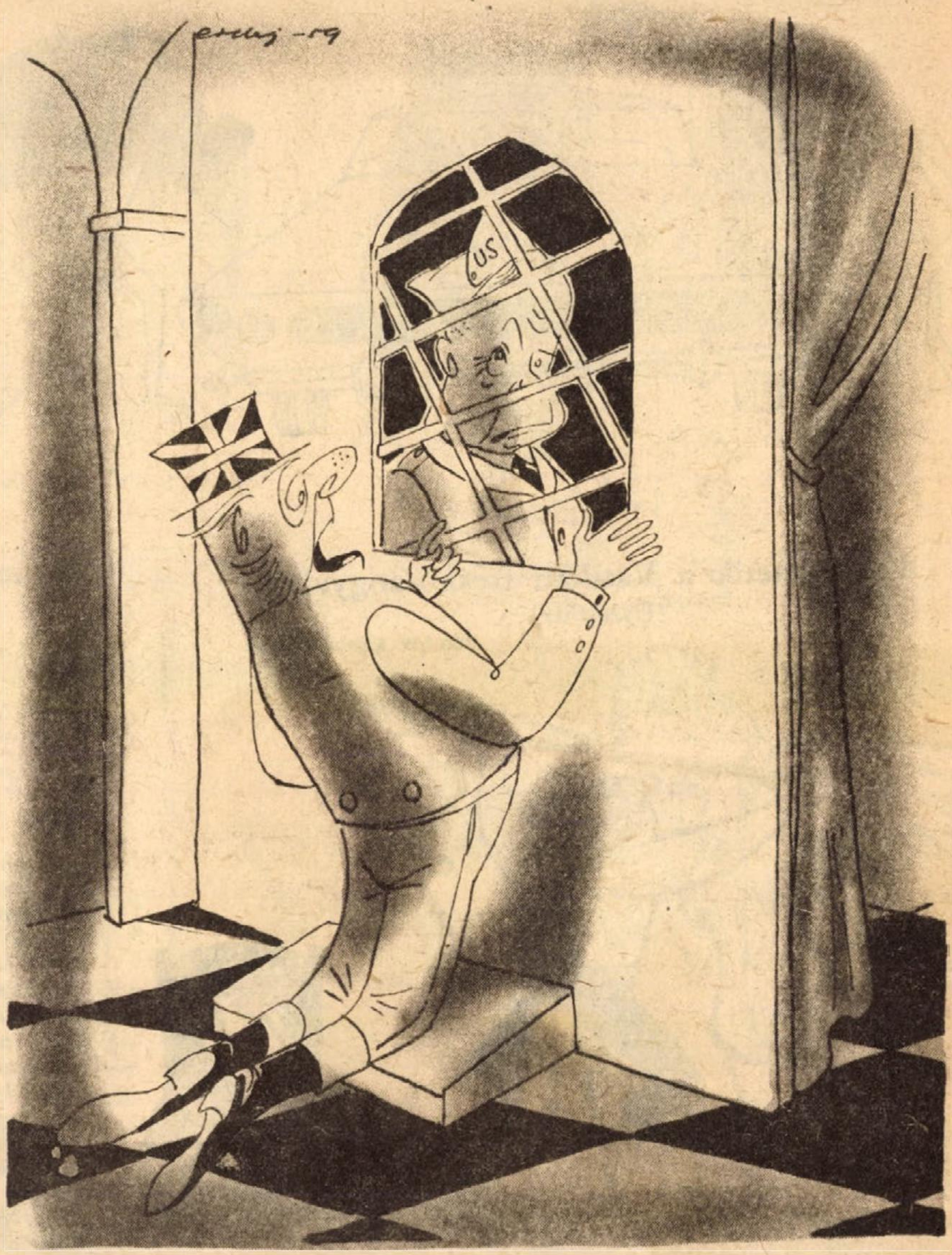
Dermesztő sajtóhibát találtunk a „Szövetkezet” című lapban. Ezt olvastuk:

„Jelenleg a Lenin körút és Wesselényi utca sarkán megnyíló Közért márványpadlózatát készítjük *hullakék*-anyagból.”

Akkor már legyen inkább hupikék!

KÖNNYÍT A LELKÉN

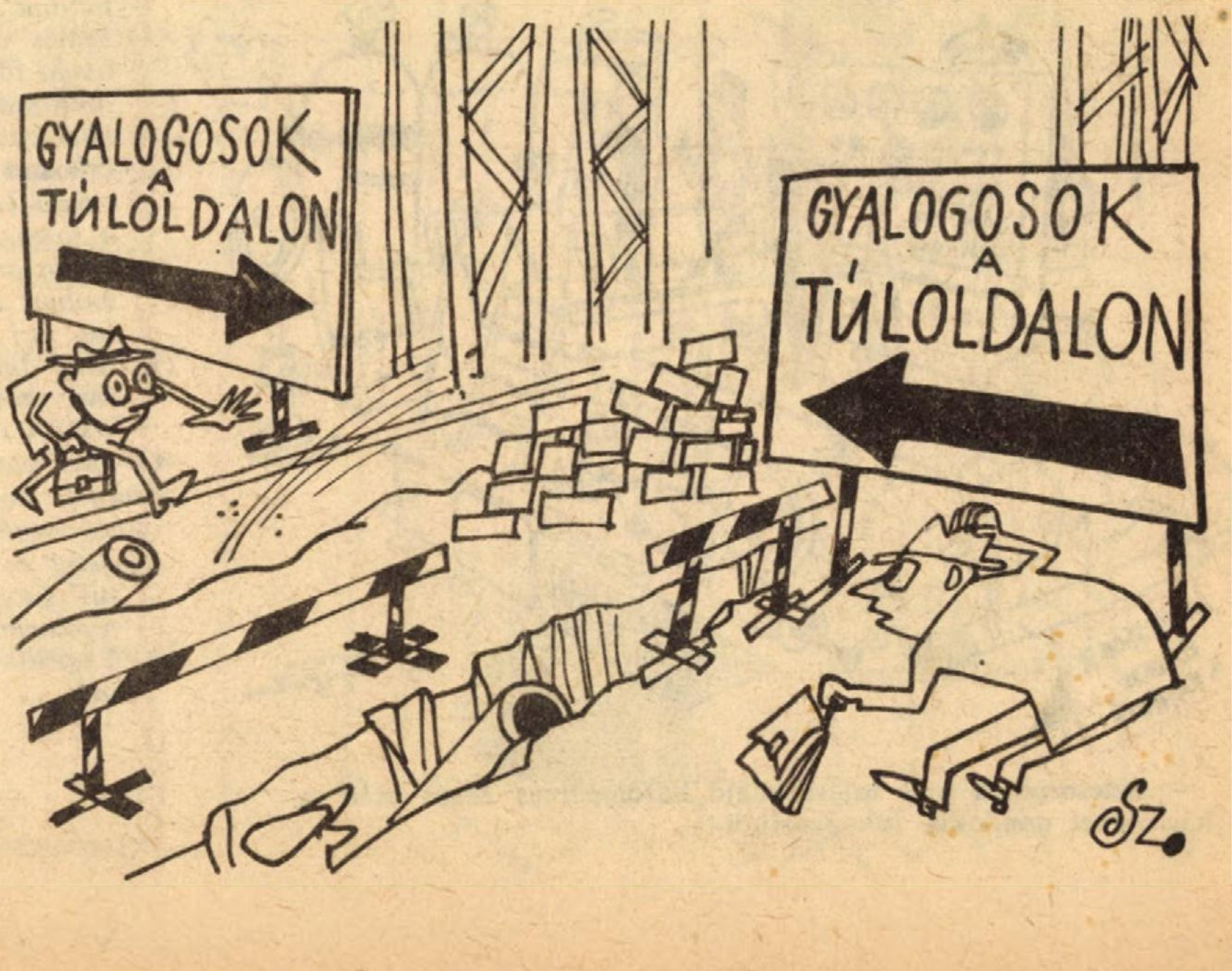
Erdei Sándor rajza

– Bűnös gondolataim vannak, óh atyám! Folyton a szovjet kereskedelmi ajánlatokra gondolok...

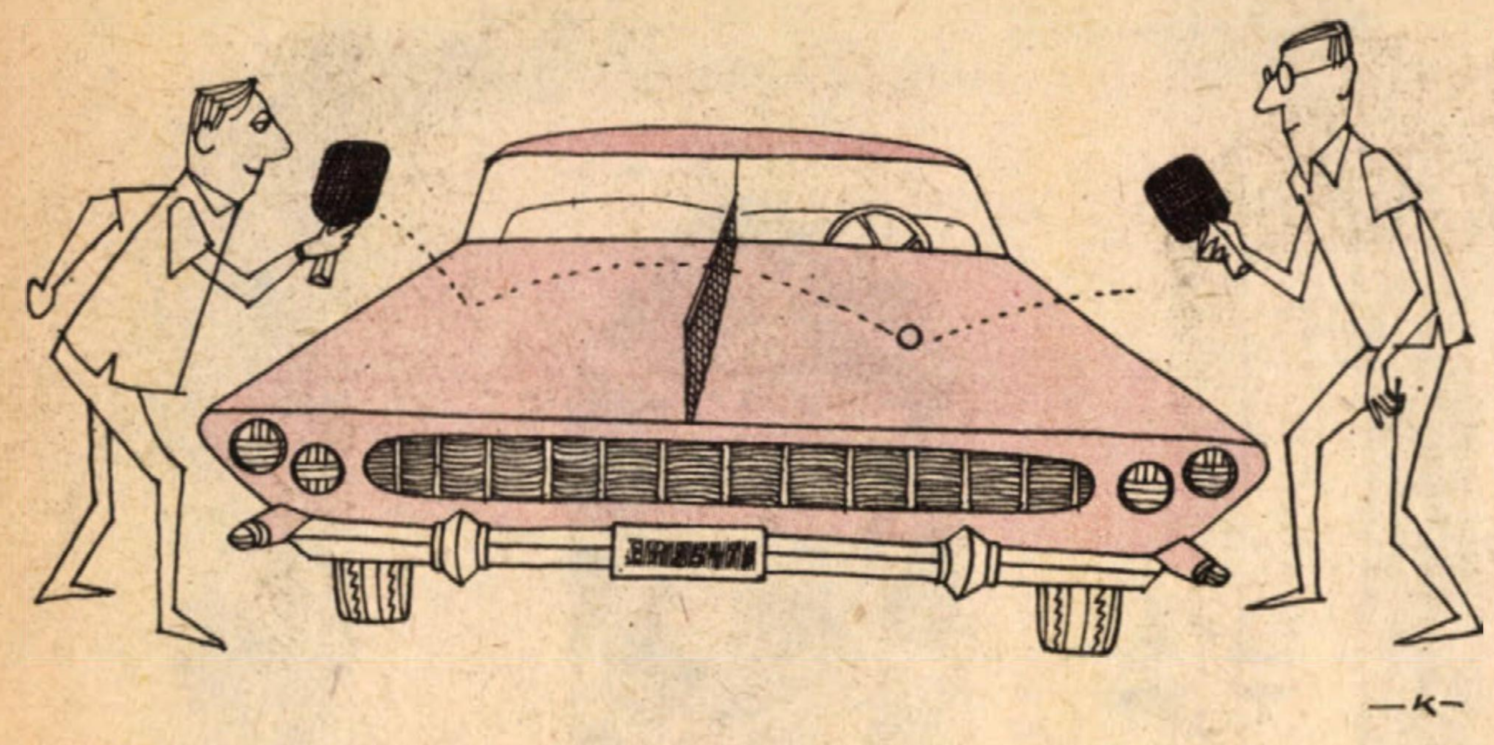
A renoválási láz csúcspontja

Szűr-Szabó József rajza

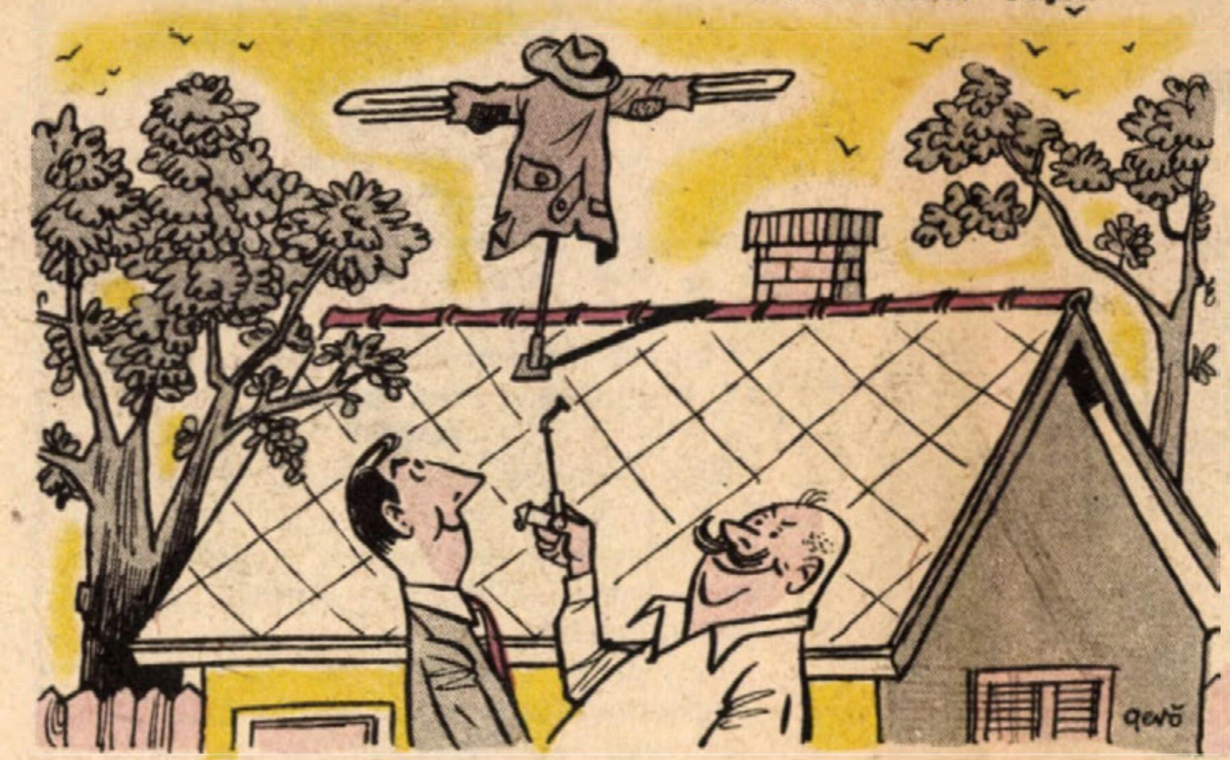
A legújabb típus

Kaján Tibor rajza

A televízió előnye

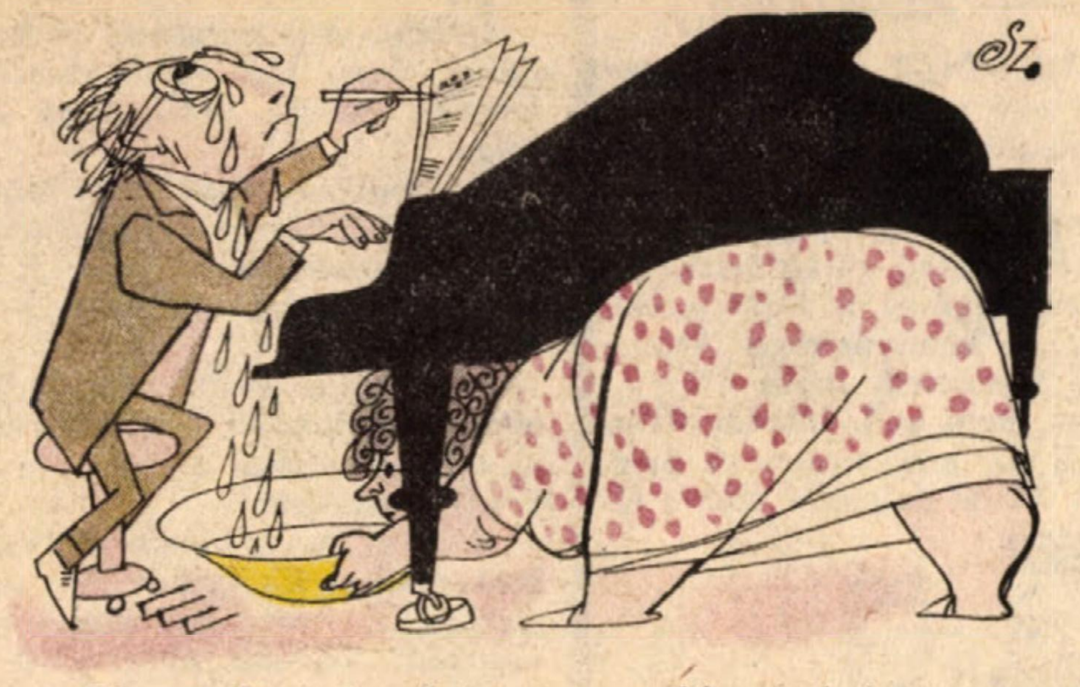
Gerő Sándor rajza

– Így mindjárt elkergeti a madarakat is a gyümölcsösből ...

Érzelgősek a slágerek

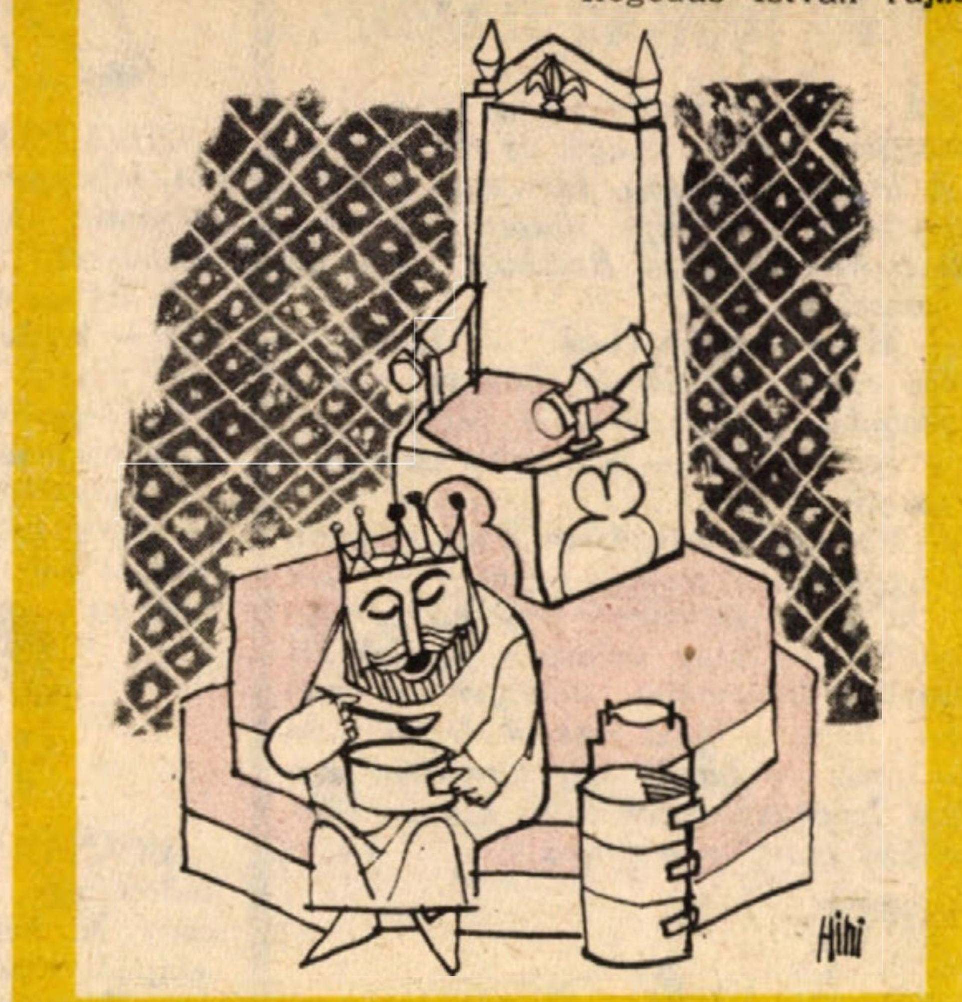
Szűr-Szabó József rajza

– Ide tessék sírni, művész úr, a múltkor is beázott a parkett!

Ebédidő

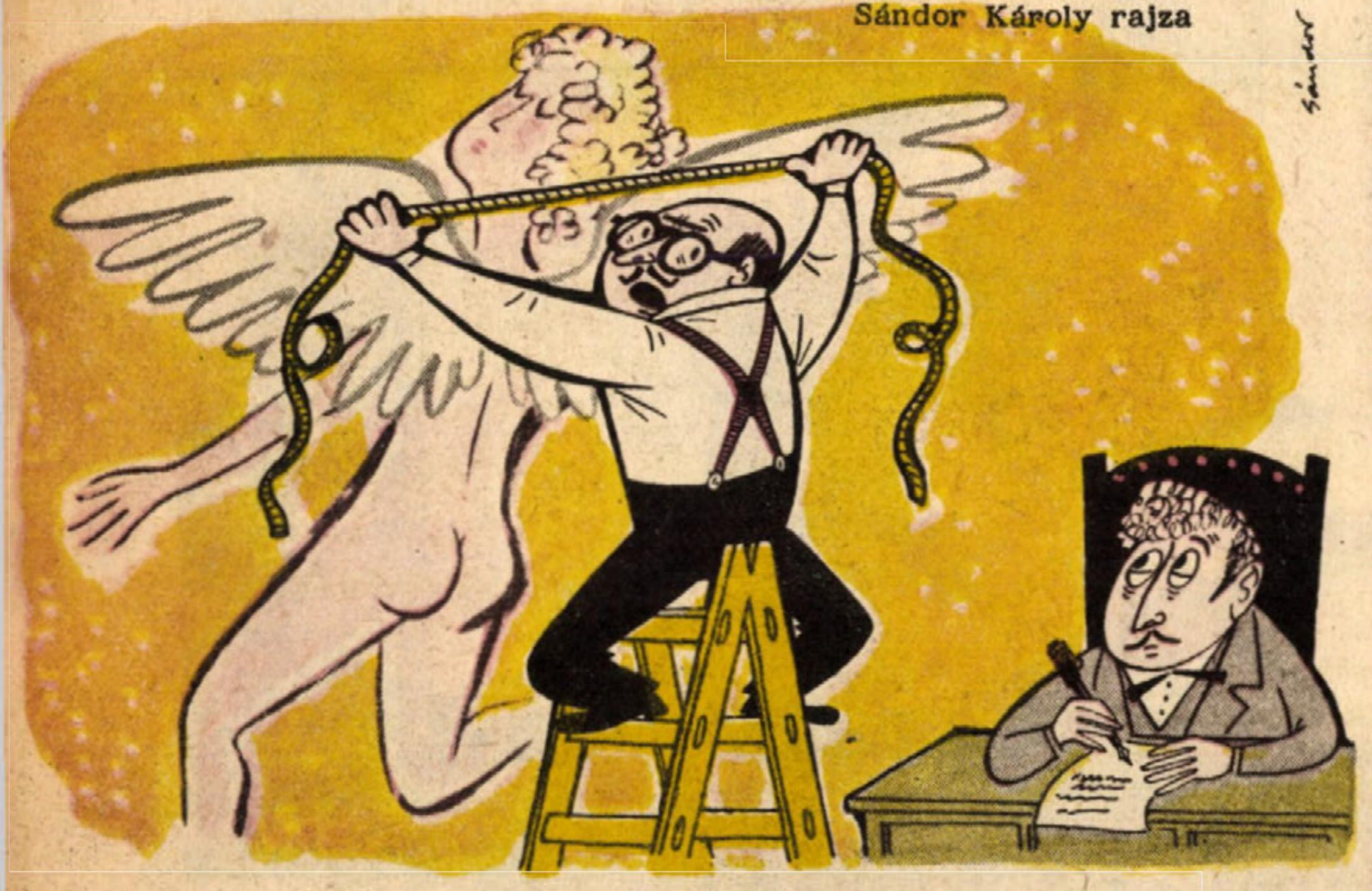
Hegedűs István rajza

Felöltöztetik a Vatikán freskó-angyalait

(Újsághír)

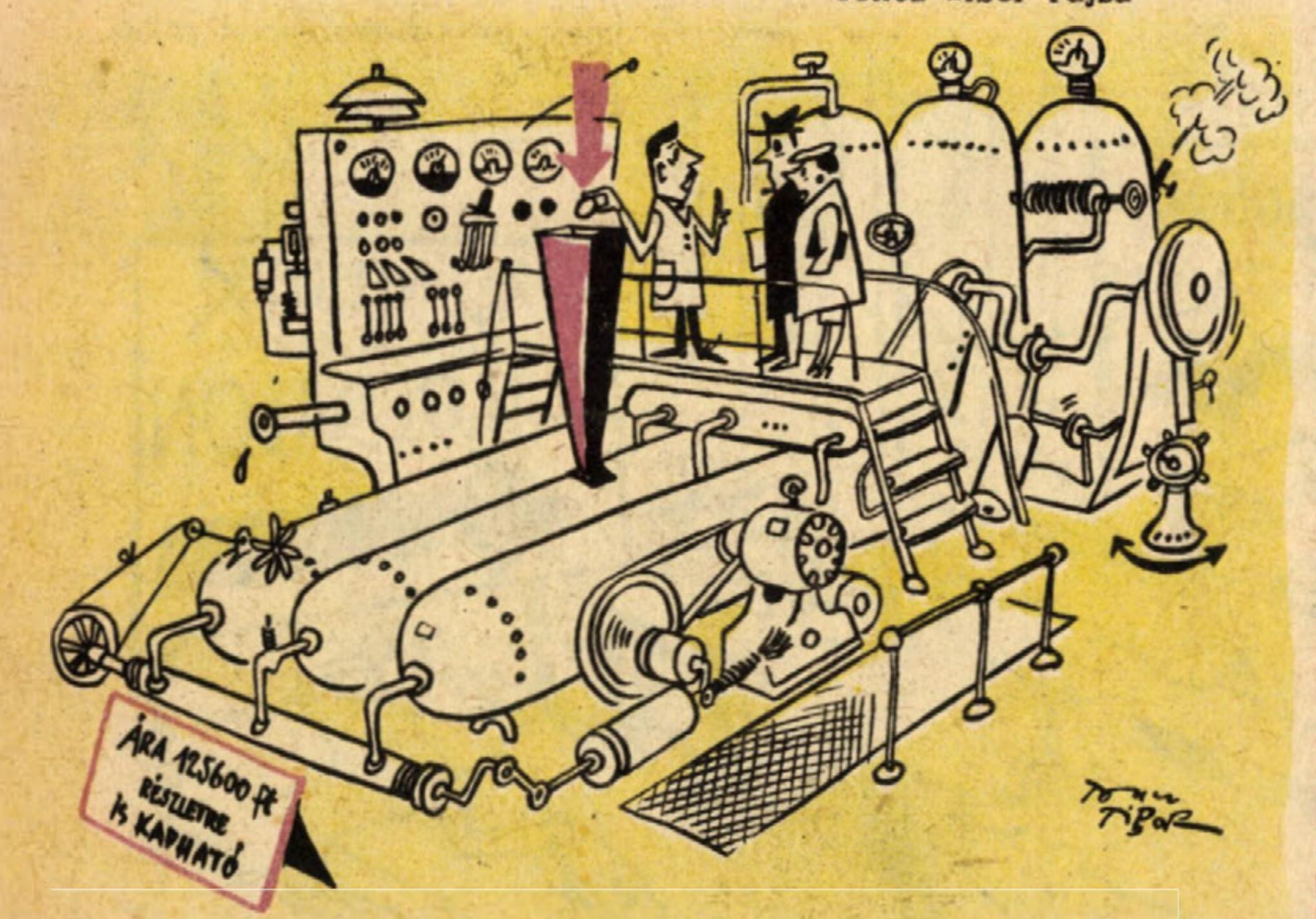
Sándor Károly rajza

– Na, írja csak, Luigi ... Szárnybőség száztizenhat ...,

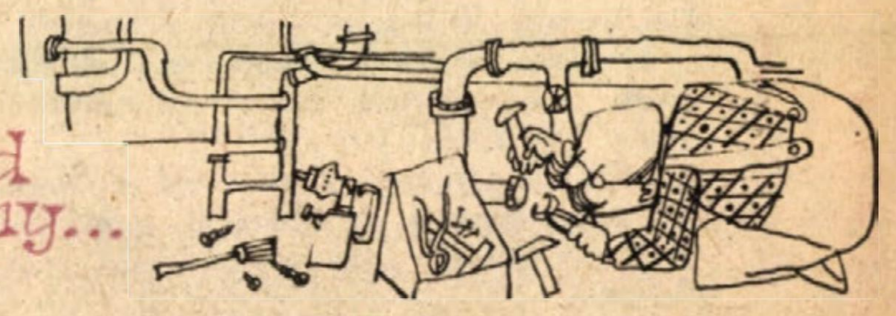
Már csak ez hiányzik

Toncz Tibor rajza

– Betesszük a friss tojást, majd háromperces főzés után a készüléket gondosan kikapcsoljuk ...

nem mind arany...

– Áh, van szerencsém 'napot kívánok! Itt a maszek szerelő! Hol vannak kérem azok a rakoncátlan csapok ... azok a huncut csapocskák? Tessék csak megmutatni doktor úr, hadd lássuk el a bajukat alaposan ... hehehe ... Hogy tetszik mondani? Már a múlt héten egyszer megcsinálták? Ja úgy, persze szövetkezettől jártak itt és azóta már újra elromlott ... na ja kérem, ezek a ... hm ... szövetkezetek ... Nem azért mondom, de ... teccik tudni, összegyűjtik azokat, akik másképp nem tudnak létezni, aztán kezdődik a fusizás ... a fusi, úgy bizony, drága doktor úr ... Nem ér az semmit kérem, van egy jó fedőnév, hogy ilyen meg olyan háziipari meg vegyesipari micsoda, aztán abba minden belefér ... így van ez kérem. Mi, maszekek ezzel szemben kitesszük a cégtáblát, ott áll rajta: Fuszek Jenő bádogos és szerelő. Ez már — tessék elhinni kérem — önmagában garancia ... hogy teccik mondani? Ja persze, a fehér fémet okolták ... Hát valamire csak rá kell fogni! Hehehehe ... Ezek mindig találnak valami ürügyet ... Meg a csempéket is eltörték a ragasztásnál? ... Így van ez, kérem ... régen rossz annak, amit ezek egyszer a kezükbe kaparintanak ... tessék elhinni, csak a tisztes maszek munka ér valamit ... Valamivel többe kerül, az igaz, dehát élni csak kell ... Viszont az aztán csap, tíz évig! ... Hopp, a fene egye meg, ez úgy látszik elpattant ... tetszik látni, így van ez, ha valami már a más kezében volt ... Ha egyszer valaki már fusizott rajta ... akkor aztán törik, szakad, reped ... Hogyan kérem? Nem ezt a csapot javították? ... Ehhez még nem nyúlt senki? ... ja úgy ... aha ... értem ... hm, hm ... Hogy a ménkű vágjon ebbe az átkozott csapba! Hát tessék nézni, itt van la, mindenütt ez a vacak fehér fém ... Teccett látni, hát nem?! Hiszen itt történt a kegyed orra előtt, hogy a rossebb csapjon bele ... Ezek az ócska orsók ... No itt van kérem, így van az, ha idegesítik az embert munka közben, most még eltörött ez a csorba metlachil lap is! ... Különben frászt metlachil, ócska típuscsempe ... Mit? Igen, fél perc alatt a második csempe törött el ... Na, mit szól hozzá! ... Vacak csapok, vacak csempék, vacak orsók, a rendelő meg itt áll, nézi mit csinál az ember, csak bámul, csak bámészkodik, meg idegesítő megjegyzéseket tesz, ahelyett hogy segítene ... hiszen az ő lakásáról van szó, nem is az enyémről! Aztán még ő csodálkozik, ha eltörik a csempe vagy az ember kezében marad a fürdőkádcsap! ... Mint ez is, ni!! Egye meg a fene az egészet, nem is csinálom tovább! Fizet nyolcvan forintot, ennyi az órabérem, meg a villamos és kész ... Végeztünk egy életre, menjen szövetkezethez, az való az ilyennek ...

Ivándy Ernő

GYOMIRTÁS

A községi végrehajtóbizottság elnöke bejelentette, hogy a tanácsülés első pontjaként Füst Dániel tanácstag nagyjelentőségű javaslata kerül napirendre. Dánielnek dagadt a melle, mikor a községi agronómus felolvasta:

— A gyomok elleni küzdelem olyan feladat, amelynek maradéktalan végrehajtásához mozgósítani kell a falu apraját, nagyját. Azt javaslom, vonjuk be ebbe a munkába a népfrontot, a legeltetési bizottságot, a hegyközséget, a növényegészségügyi szolgálatot, a község-fásítási bizottságot, de a földművesszövetkezetet se hagyjuk ki — szónokolt pátosszal az agronómus.

A községi tanács tapssal fogadta a javaslatot és úgy döntött, hogy a fent megemlített szervezetek bevonásával meg kell alakítani a Gyomoknak Hadat Üzenő Társadalmi Bizottságot, s az eredményes munka biztosítása érdekében körbélyegzőt kell a bizottság számára csináltatni.

Kik legyenek a bizottsági tagok? Döntsenek erről külön közgyűlésen a mozgalomba bevont szervezetek, mondotta ki határozatában a tanácsülés.

Elsőnek a népfront ült össze, s egyhangúlag szeretett alelnökét, Füst Dánielt delegálta. A földművesszövetkezet választása is Dánielre esett, hiszen ő a legtevékenyebb embere az ügyvezetésnek. A legeltetési bizottságban nyílt szavazással döntötték el a kérdést. E nagymúltú testület saját elnökét jelölte a fontos tisztségre. Hogy ki a legeltetési bizottság elnöke? Füst Dániel. Ezek után talán már leírni is felesleges, hogy a hegyközség, a növényegészségügyi szolgálat és a község-fásítási bizottság ugyancsak legszorgalmasabb vezetőségi tagját, Füst Dánielt delegálta.

A Gyomoknak Hadat Üzenő Társadalmi Bizottság alakuló gyűlésén Füst Dániel elnökölt, ő szólott hozzá a saját maga által elmondott méltató beszédhez. Végül a társadalmi bizottságban részt vevő hét szervezetnek külön-külön levélben köszönte meg az ügy iránt érzett buzgalmat, s ígérte, hogy az új csúcsszervezetben mindenkor hűségesen képviseli a falu érdekeit.

Ettől persze a gyomok vígan nőnek. De nem is ez a fontos, hanem, hogy Füst Dánielnek eggyel több funkciója van.

Dancs József

Revánsmérkőzés ebadtáéknál

Toncz Tibor rajzai

– Nincs semmi baj, anyu! Holnap náluk lesz nagymosás! ...

Páternoszter

Hegedűs István rajza

NINCS SEMMI BAJ AZ EBÉDDEL

Az ellenőr megjelent az üzemi étkezdében, igazolta magát és ebédet kért. A konyha vezetője kisvártatva erőlevest, majd libamájjal töltött jércét, végül tournedos a la Rossini-t helyezett az asztalra.

— Meglepően jó ebéd — nyaldosta szája szélét az ellenőr, amikor már a csokoládés palacsintával is végzett.

— Igyekszünk — válaszolta szerényen a vezető.

— Na, akkor megnézem, hogy mindenki ugyanilyen ebédet kapott-e — kelt fel helyéről az ellenőr —, mert megmondhatom, hogy panaszos levelek érkeznek a központba, amelyekben arról írnak, hogy a koszt nem kielégítő. Lássuk csak — hajolt egy távolabbi asztalon levő levesestál fölé, azután rosszallóan csóválta a fejét:

— De hiszen ez nem erőleves. Ha megfigyelésem helyes, gyengébb minőségű, mint amilyent én kaptam.

A vezető mosolyogva válaszolta:

— Pontosan ugyanazokból a nyersanyagokból készült, csak nagyobb menynyiségben. Az ön adagját akkor főzték, amikor éppen gyenge volt a víznyomás és ezért kevés víz volt a konyhában.

— Értem. De ez a hús, amit itt látok, ez nem jérce és nem is tournedos a la Berlioz!

— Rossini volt!

— Persze, persze Rossini. De ez még Zerkovitz sincs. Az a négy szál izé, az tokány, a la nagyon kevés... ha nem csalódom.

— Természetesen. De orvosi rendeletre! A túlságosan bőséges koszt ugyanis tömeges gyomorbántalmakat okozott, sőt többeknél a vérnyomás erős emelkedését is előidézte. Ezért minden szerdán sovány kosztot adunk, hogy megóvjuk a dolgozók egészségét.

— De én...

— Ha ellenőr elvtárs mindennap itt lenne, ugyanezt tálaltuk volna. Mivel azonban először van itt, nem kell vigyáznunk arra, hogy a túlságosan bőséges táplálék zavart okozna szervezetében. Ezért azt a kosztot adtuk, amelyet általában főzni szoktunk.

— Ahá, de mondja csak, hogy tudják a jércét, meg azt az a la izét abból a kis összegből kihozni?

— Ez már gyakorlat dolga. Érteni kell a szakmát.

— Na jó, akkor én megyek. Örülök, hogy alaptalan volt a feljelentés. Bevallom, eleinte egy kicsit gyanakodtam. De mondja csak, ha mindenki tokányt kapott, honnan szedték elő olyan gyorsan az én jércémet? Maguknál mindig van jérce?

— Természetesen.

— És mi adta az ötletet, hogy ma jércét csináljanak?

— Ó, az egyszerű. Ugyanis nemcsak jércénk van, hanem telefonunk is.

Palásti László

A humor KÖNYVÉBŐL

THEMISZTOKLÉSZT, a salamisi győzőt, fölkereste egy vándorfilozófus s felajánlotta különleges mnemotechnikus módszerét.

— És mi ennek a módszernek a haszna? — kérdezte a nagy görög hadvezér.

— Ennek segítségével a legbonyolultabb dolgokat is könnyűszerrel örökre emlékezetedbe idézheted, uram.

— Köszönöm, nem kell. Inkább olyan módszert találj ki, ami arra tanít meg, hogyan kell a kínos dolgokat örökre elfelejteni.

MOLNÁR FERENCNEK arról panaszkodott egy államtitkár-író ismerőse, hogy X. kritikus enyhén levágta első színpadi kísérletét.

— Képzelje, dilettáns írónak nevezett. Engem, aki tizenöt éve vagyok a Petőfi Társaság tagja!

Molnár kínosan érezte magát, mert neki sem volt sokkal különb véleménye az államtitkár-íróról, de megtalálta a sima átmenetet tapintat és igazság között:

— Hogy X. mit ír, azzal nem érdemes törődnie. Mindenki tudja róla, hogy csak azt írja, amit másoktól hall.

NAGY ENDRÉT szünet közben fölkereste a színfalak mögött egy bankár ismerőse, aki igen el volt ragadtatva a konferanszié aznapi szellemes politikai csipkelődésétől.

— Magának, Bandi egy politikai hetilapot kéne indítania. Verba volant, scripta manent! (A szó elrepül, az írás megmarad.) Úgy vennék azt, mint a cukrot.

Az ékes dicséret hallatán a konferenszié rezignáltan gondolt arra, hogy alig egy éve kellett érdeklődés híján beszüntetnie saját politikai félhavi lapját, s íme, aki most a lapötletet fölveti, maga sem tudja, hogy ilyen lapja már volt neki, de dicstelenül kimúlt. A sok visszamaradt, eladatlan példányra gondolva, kedélyesen adta meg hát a választ:

— Épp az a jó, kedves Gábor bácsi, hogy a szó elrepül és az a baj, hogy az írás megmarad.

ANATOLE FRANCE az operaház ruhatárában összetalálkozott egy előkelő hölgyismerősével, aki épp aznap vett új tavaszi kalapot.

— Mit szól a kalapomhoz, mester?

A bölcs öreg tudván, hogy asszonyok a dicséretből csak szuperlatívuszokkal érik be, így szólt:

— Észbontó! Ha nem venne föl semmi mást, csak ezt a kalapot, akkor is föltűnést keltene benne.

GLEBEKY

Glebekyről mindenki tudta a vállalatnál, hogy szerény és becsületes sikkasztó. Ritkán sikkaszt és akkor sem sokat.

Szerénysége miatt szerették is kollégái nagyon. Nem volt nagyratörő és nem futott elérhetetlen cél után. A fényűzést, a pompát pedig egyenesen ki nem állhatta.

Dicsérték is sokan, hogy milyen kevés sikkasztásból kijön. Nem volt sem autója, sem luxus villája és soha nem evett lazacot vacsorára.

Az igaz, hogy támogatott egy futballszakosztályt, de otthon beosztó volt és hatszor meggondolta, amig egy fillért elköltött. Szolidan öltözködött és a cigarettákból is a legolcsóbbakat szívta. Nőügyei nem voltak és első sorba csak a moziba váltott jegyet. Kocsmába nem

járt. Elvégre nem azért sikkaszt — mondta —, hogy csak úgy elherdálja.

Megvesztegetni alig-alig lehetett, a hazárdjátékokat sem kedvelte, és megvetett minden léha szórakozást. Főnökei kedvelték, mert munkaidejéből soha egy percet sem rabolt el sikkasztás céljára.

Munkáját is jól végezte, és rendkívül megbízható volt: a reá bízott kisebb pénzeket úgyszólván kivétel nélkül elsikkasztotta. Mindössze egyszer felejtette el, amikor napfolttevékenység miatt erős migrénje volt.

És az is ki volt zárva, hogy egy alkalommal 100—200 forintnál nagyobb összeget vegyen el.

Már szinte nevetséges is volt, hogy sokszor milyen keveset sikkaszt.

Összesen egyszer tett kivételt, de akkor is komolyabb alkalmi vétel indokolta.

Rendelkezett más derék tulajdonsággal is: nem szégyenkezett kisstílűsége miatt és megőrizte vele született egyszerűségét. A kilengéseket nem ismerte és azzal sem lehetett vádolni, hogy pökhendi, vagy felvágós alak.

Munkatársai közül sokan nem értették az egészet és egyszer meg is kérdezték tőle: hogy, mondja Glebeky, minek sikkaszt az ilyen puritán ember, mint maga?

— Micsoda kérdés!!! — kezdett el Glebeky szívből kacagni — hát azért, hogy legyen miből megélnem, ha egyszer elbocsátanak sikkasztás miatt!

Szentiványi Iván

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Sürgős telefonálnivalóm van, az utcán jut eszembe, hogy Gézának le kell mondanom az esti randevút ezért meg azért. Egyébként is nagyon sietek, mert hétre a Híradó mozi előtt van találkám. Ezért, amíg egy utcai telefonfülke irányába tartok sugárzó pesszimizmussal, magamban így imádkozom:

„Istenem, csak ne legyen rossz a készülék, és ha már jó, ne legyen a fülkében senki, és ha már van, ne legyen nő, hanem férfi, ámen."

A Jóisten, mint már annyiszor, nem hallgatja meg imámat, mert a fülkében egy nő áll, igaz, hogy nem a legrosszabb típus. Középkorú, nincs divatos kalapja és kicsi szája van, ami jó jel. Viszont beszédes szemei vannak. Olyan öt-hat perces nőnek nézem, annyit még kibírok.

De mázlim van és felujjong a lelkem, mert a félig nyitott ajtón kiszűrődik a következő:

„Hát akkor, szervusz, édesem, tehát úgy, ahogy megbeszéltük, tízkor a „Dunakert"-ben, a teraszon... igen... Szer..."

Vusz... mondom boldogan, és már hallom lelki füleimmel a letett hallgató édes kattanását, de nem. „Vusz" nincs, hanem, mi van? Ez van.

„Várj csak, Ildikém! Mi lesz, ha rossz idő van? Akkor benn a kávéházban... Jó... Majd megkeressük egymást... Hát akkor, szervusz... Csókolom Ernőt és Herminkét... Köszönöm, átadom... Viszont, nektek is... Hát akkor szer..."

Vusz... mondom, eldobom a cigarettát, rátaposok és megfogom a kilincset. A hölgy rám néz beszédes szemeivel és aprót sikkant.

„Ne mondd, szegény Herminke... És mit mond az orvos?"

Baj van. Herminke idős nő lehet, biztosan többféle betegsége is van, az Isten tartsa meg...

„Doktor Bende? Nem ismerem... Miért nem hívtátok Balázsfait? Ő ma a legjobb... Epe, gyomor... és máj... Magas vérnyomás..."

Végem van. Fene azt a próféta fejemet. Ez legalább öt perc. Most az jön, hogy a belgyógyászat a sötétben tapogatózik, csak a sebészet ér valamit, de azok viszont azonnal vágnak... Aztán jönnek a külföldi gyógyszerek és Marika, aki az események után ment ki és mindent küld, ami kell, mert imádja Herminkét, aki anyja helyett anyja volt, csak azért nem ment ki, de ez nem telefontéma... Benyitok a fülkébe:

„Bocsánat, asszonyom, de a három perc letelt és..."

„Azonnal..." mondja a hölgy beszédesen villámló szemekkel, majd a telefonba folytatja. „Ne haragudj, Ildikém, de várnak itt a telefonra. Jobbulást Herminkének és hívjátok Balázsfait... Igen... Jó... Hát akkor szer... Csókolom Pistáékat és gratulálok az ezüst lakodalomra... Szer..."

Vusz! — üvöltöm, de a hölgy nem hallja a saját sikoltásától.

„Micsoda? Válnak? Ne mesélj! De hiszen Pista tudta, hogy a Bora csalja... Értem. Bora nem tudta, hogy Pista csalja... Kivel? Jesszasz! Húsz évvel fiatalabb? Jellemző a férfiakra... Persze... Kapuzárás előtt. Ez kortünet... Világos... Szegény Bora... Csókolom sokszor, de mondd meg neki... És hívjon fel, okvetlen... Hát akkor szer... Igen. Ahogy megbeszéltük, tízkor a „Dunakert"-ben, rossz idő esetén, benn a kávéházban. Hát akkor, szer... Köszönöm, átadom. Gyulával nem találkozom... Szakítottunk. Nem tudtad? Nem fogod elhinni, fogózkodj meg..."

Piros és zöld karikák táncolnak a szemem előtt. Sarkig kinyitom az ajtót és ordítok:

„Asszonyom! Nem érdekel sem Gyula sem Bora, sem Ildikó! Fejezze be, mert megőrülök és felgyújtom a telefonfülkét!"

A hölgy hidegen végigmér, aztán nyugodt hangon beleszól a kagylóba:

„Ne haragudj, drágám, de be kell fejeznem. Egy úr itt nagyon izgatott... Fogalmam sincs, miért... Hát akkor, ahogy megbeszéltük, tízkor a „Dunakert" teraszán, rossz idő esetén benn... De várj csak... Mi lesz, ha Bagyinszky holnap megjön Kaposvárról?"

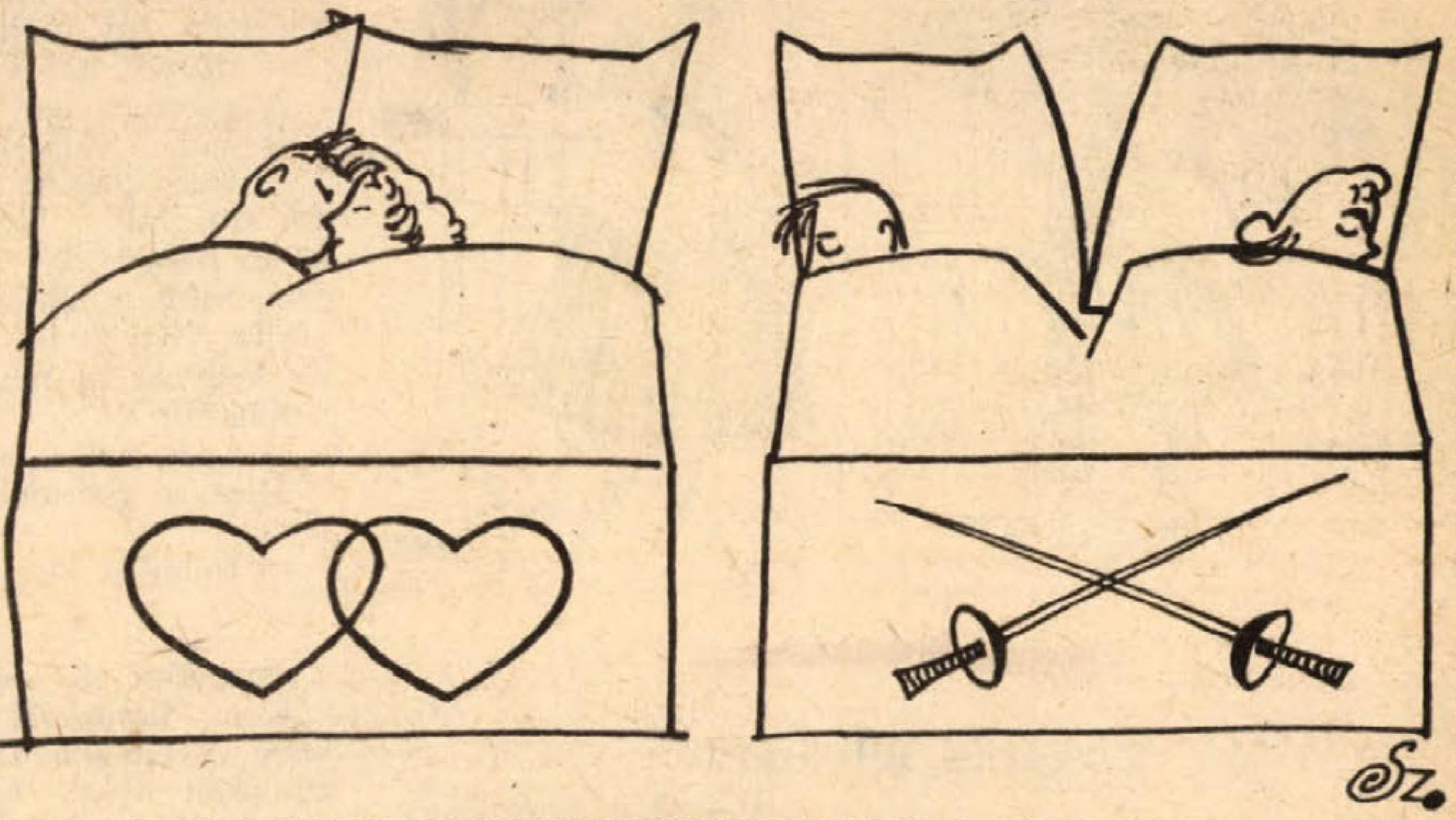
Ezt már nem várom meg. Elrohanok a legközelebbi trafikig. Szerencsém van, mert a fülkében egy hölgy áll, aki éppen azt mondja:

„Hát akkor szer..."

Gádor Béla

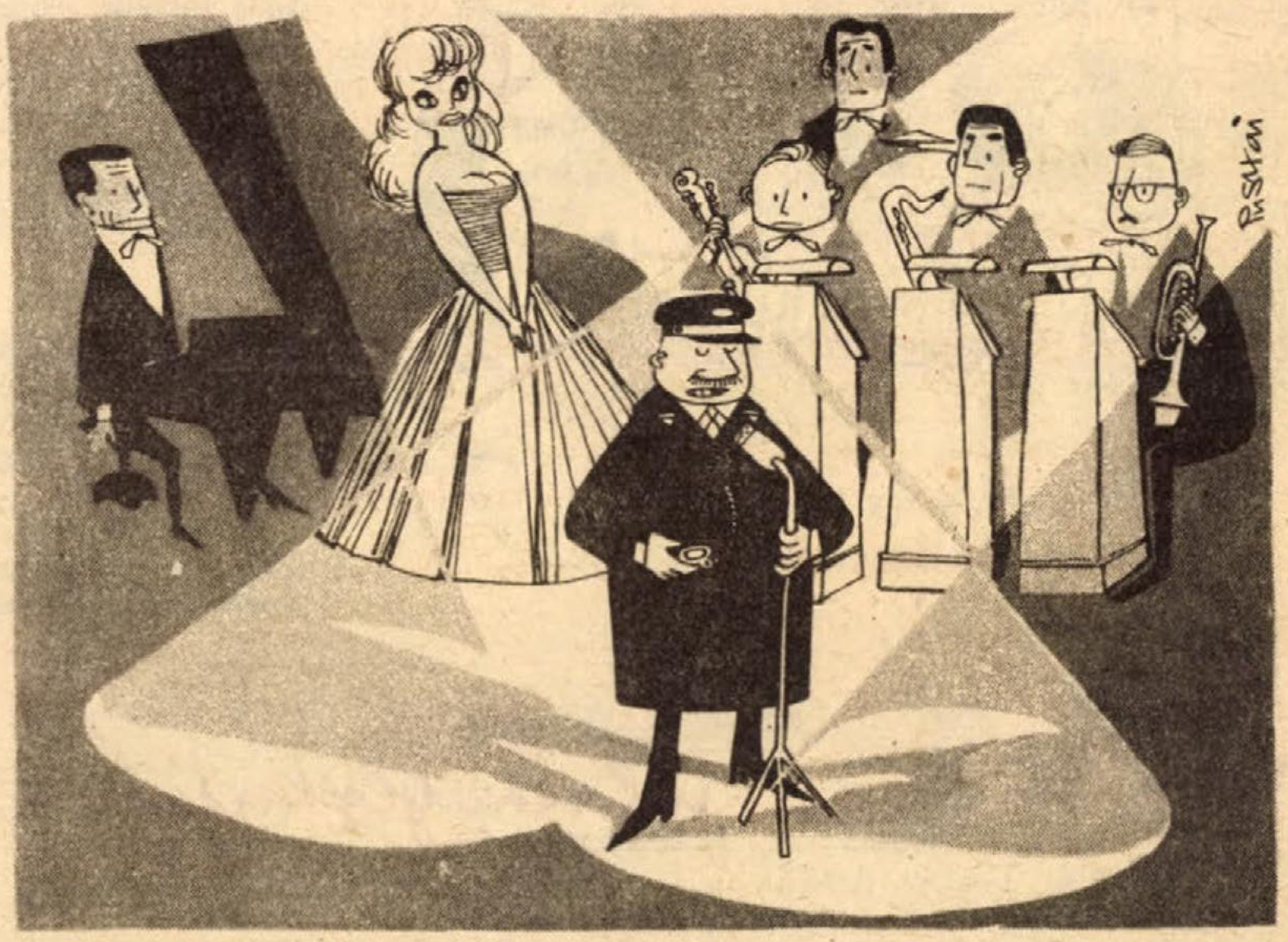
HÁZASSÁG, AVAGY MÚLIK AZ IDŐ

Szűr-Szabó József rajza

Egy esti szórakozóhelyen

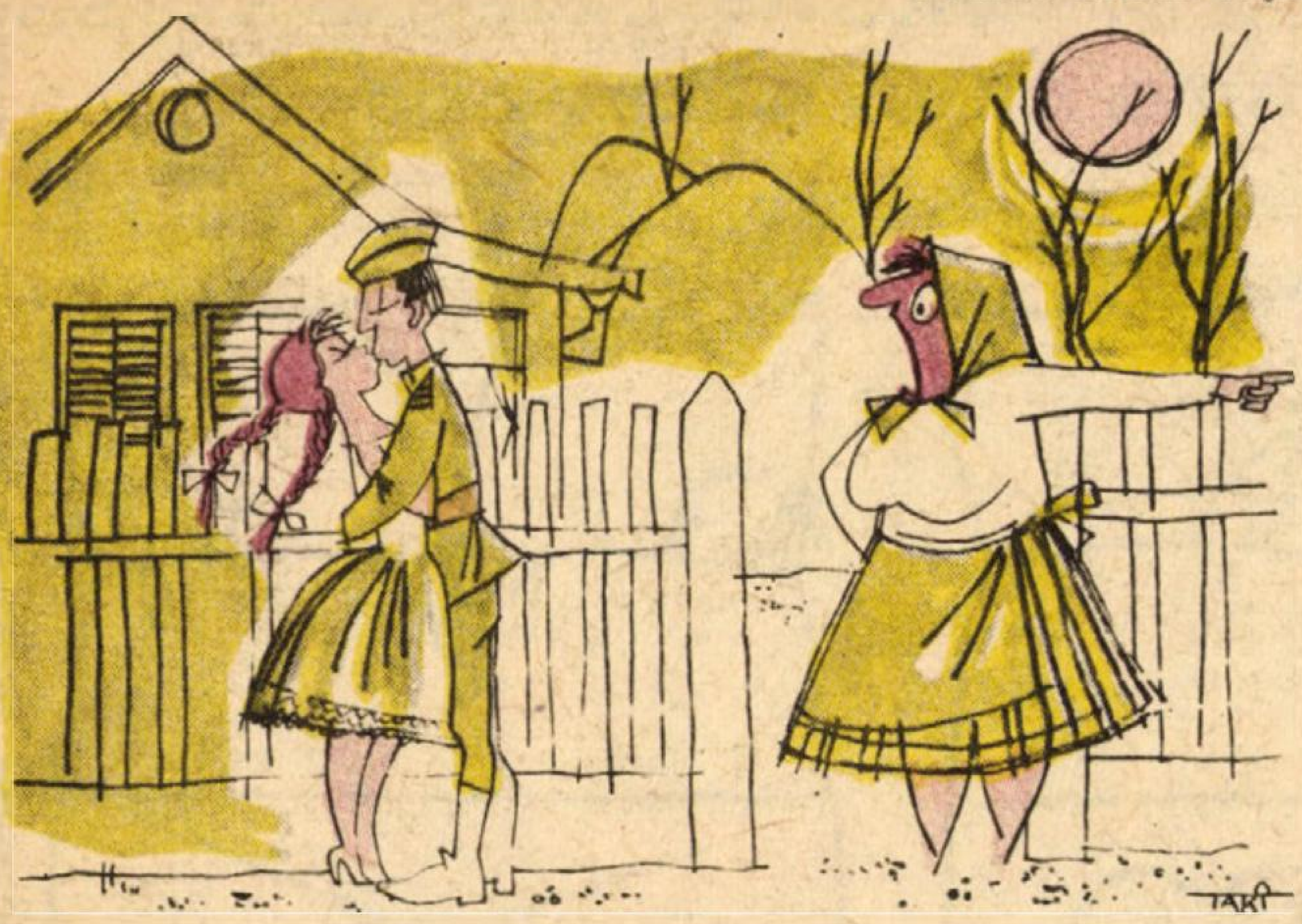
Pusztai Pál rajza

– Figyelem, figyelem! Az utolsó villamos tíz perc múlva indul. Taxira ne számítsanak, mert esik az eső!...

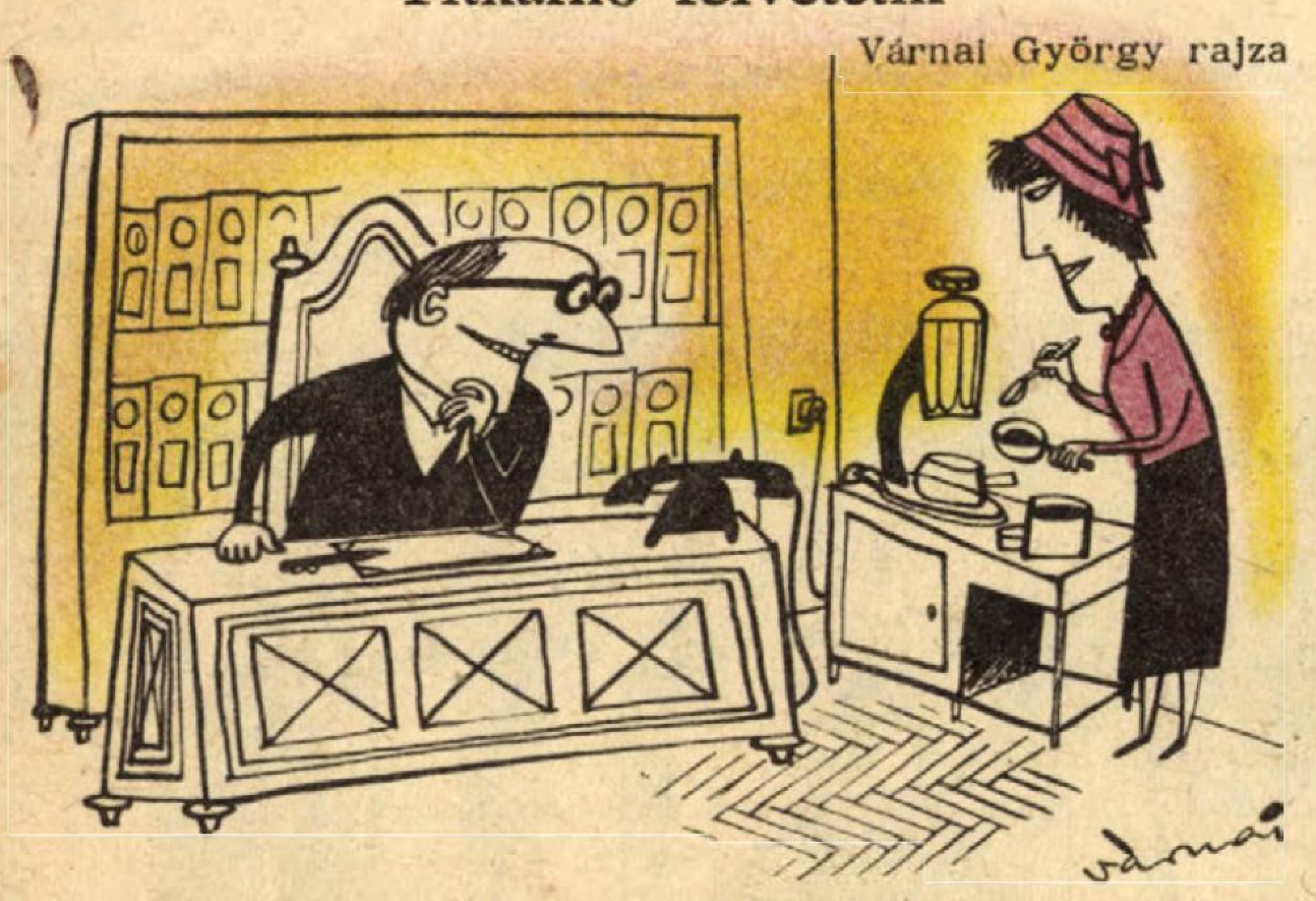
Takarodó

Takács Zoltán rajza

Titkárnő felvétetik

Várnai György rajza

– Na, lássuk, mit tud . . .

APRÓ DOLGOK

Nemrégiben újra elolvastam Thomas Mann csodálatos könyvét, a „József és testvérei"-t. Abban olvastam, hogy amikor Jákob, az atya, fiát keresvén, így kiáltozott:

— József, hol vagy?

A gyermek így válaszolt:

— Imhol vagyok, atyám!

Olvasás közben arról ábrándoztam, milyen szép lenne, ha az én fiam is úgy tisztelne engem, mint a bibliai József az atyját. Tegyük fel, focizni volna kedvem és megkérdezném a fiamtól:

— Laci, hol a laszti?

Mire a gyermek így válaszolna:

— Imhol a laszti, atyám!

*

Anekdóta, de nagyon igaz.

Egy lottózóval közölték, hogy öt találata van és másfélmilliót nyert. Az illető elsápadt, dadogni kezdett, majd körbe-körbe szaladgált a szobában és nyerített. Aztán amikor egy kicsit megnyugodott, megkérdezte a barátait, menynyit fognak levonni a másfélmillióból.

— Háromszázezer forintot — felelték a barátok.

— Háromszázezer forintot?! — sikoltott fel a nyertes.

És ájultan fordult le a székről.

*

Azon töprengtem a minap, vajon a Neander-völgyben kikről nevezték el az utakat, ösvényeket, mammut-csapásokat?

Aztán rájöttem: a neander-völgyi korszakot megelőző történelem jelentősebb, kiemelkedőbb alakjairól. Biztos volt Amőba utca, Alga út, Kagyló köz, Hal sétány, Emlős sugárút, Ichtiozaurusz rakpart, Majom fasor, Emberszabású Majom út és Félig Ember tér.

*

Mielőtt megnéztem volna „A harangok Rómába mentek" című filmet, elolvastam a pénztárban rámtukmált „Mozi műsor" című füzetecskét.

A füzetből megtudtam, miképpen fedezték fel Magda Gabit, a film egyik női szereplőjét. Romantikus karriertörténet. Magda Gabi, színművészeti főiskolás, éppen a Palatinus strandon hancúrozott a barátnőivel, amikor odalépett hozzá egy fiatalember, bemutatkozott és közölte vele, hogy ő filmrendező, s készülő filmje részére keres női szereplőt. Illetve csak keresett, mert úgy érzi, Magda Gabiban megtalálta az igazit. Magda Gabit behívták a filmgyárba, próbafelvételeket készítettek róla, a próbafelvételek sikerültek, satöbbi, satöbbi.

Magda Gabi — aki lehet, hogy tehetséges színésznő — a filmen egy szót mond: „Jána", aztán kedvesen mosolyog, vizet iszik egy kancsóból és slussz.

Azóta is tűnődöm: uramisten, mi lett volna, ha aznap esik az eső és sem a rendező, sem Magda nem ment volna ki a strandra? Vagy ha a rendező nem a Palatinusra, hanem a Széchenyibe megy?

Rossz rágondolni.

m. gy.

Hogy kell jól elhelyezkedni?

EGYIK: Mondja, hogyan lehetne a lányomat is elhelyezni annál a bizonyos vállalatnál, ahová nemrégiben vették fel a maga lányát?

MÁSIK: Azért kérdi, mert ott meglehetősen tiszta és könnyű a munka és viszonylag sokat lehet keresni?

EGYIK: Igen.

MÁSIK: Hát a módja a következő. Kedves lánya fogja a munkakönyvét, beviszi a vállalat munkaügyi osztályának vezetőjéhez, mellékeli az utolsó iskolai bizonyítványát, egy önéletrajzot, egy orvosi igazolványt és kéri a felvételét.

EGYIK: És akkor felveszik?

MÁSIK: Nem. Nincs felvétel.

EGYIK: Akkor a kedves lányát hogyan vették fel?

MÁSIK: A kedves lányomat úgy vették fel, hogy éppen akkor bocsátottak el egy munkaerőt és annak a helyére . . .

EGYIK: És a feleségét dettó?

MÁSIK: Nem, a feleségemet nem dettó, hanem akkor meg egy munkatárs beteg lett és annak a helyét töltötték be. Amikor aztán felgyógyult, nem a feleségemet bocsátották el, hanem valaki mást.

EGYIK: És a sógornőjénél mi volt a helyzet?

MÁSIK: A sógornőmnél az volt a helyzet, hogy sem üresedés, sem beteghelyettesítés nem volt, azt csak úgy egyszerűen felvették, mert a munkaerőt mindig tudják használni. Amikor kiderült, hogy egy emberrel több van, mint a státusz megengedné, akkor leépítettek valakit, aki nem a sógornőm volt.

EGYIK: Vagyis magának sikerült mind a hármukat elhelyezni.

MÁSIK: Igen. Ezért mondom, hogy a lánya csak nyugodtan menjen el oda és csinálja, amit mondtam.

EGYIK: De nem ér vele semmit, mert azt fogják mondani neki, hogy sajnos nincs felvétel.

MÁSIK: Persze. De akkor maga szépen felmegy a Tröszt igazgatóságában levő rokonához, hogy szóljon le telefonon, és az ügy már el is van intézve.

EGYIK: De nekem nincs rokonom a Tröszt igazgatóságában.

MÁSIK: Nincs ott rokona?

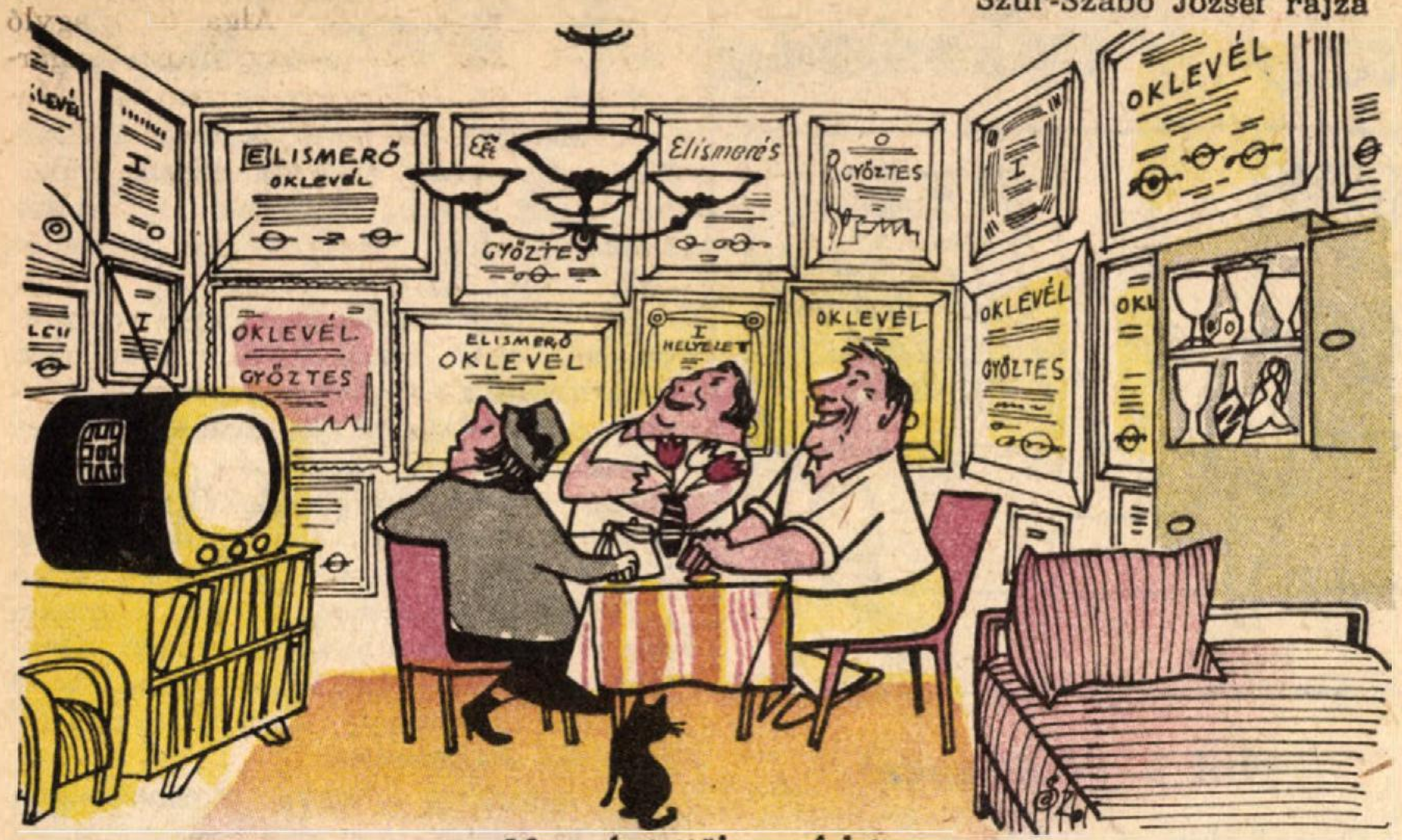
EGYIK: Nincs.

MÁSIK: Ja, akkor az egész nem ér semmit.

K. V.

Egy sokszoros munkaversenygyőztesnél

Szűr-Szabó József rajza

– Most festettük a falat . . .
– És milyen színűre?

Kezdődik a nyaralás

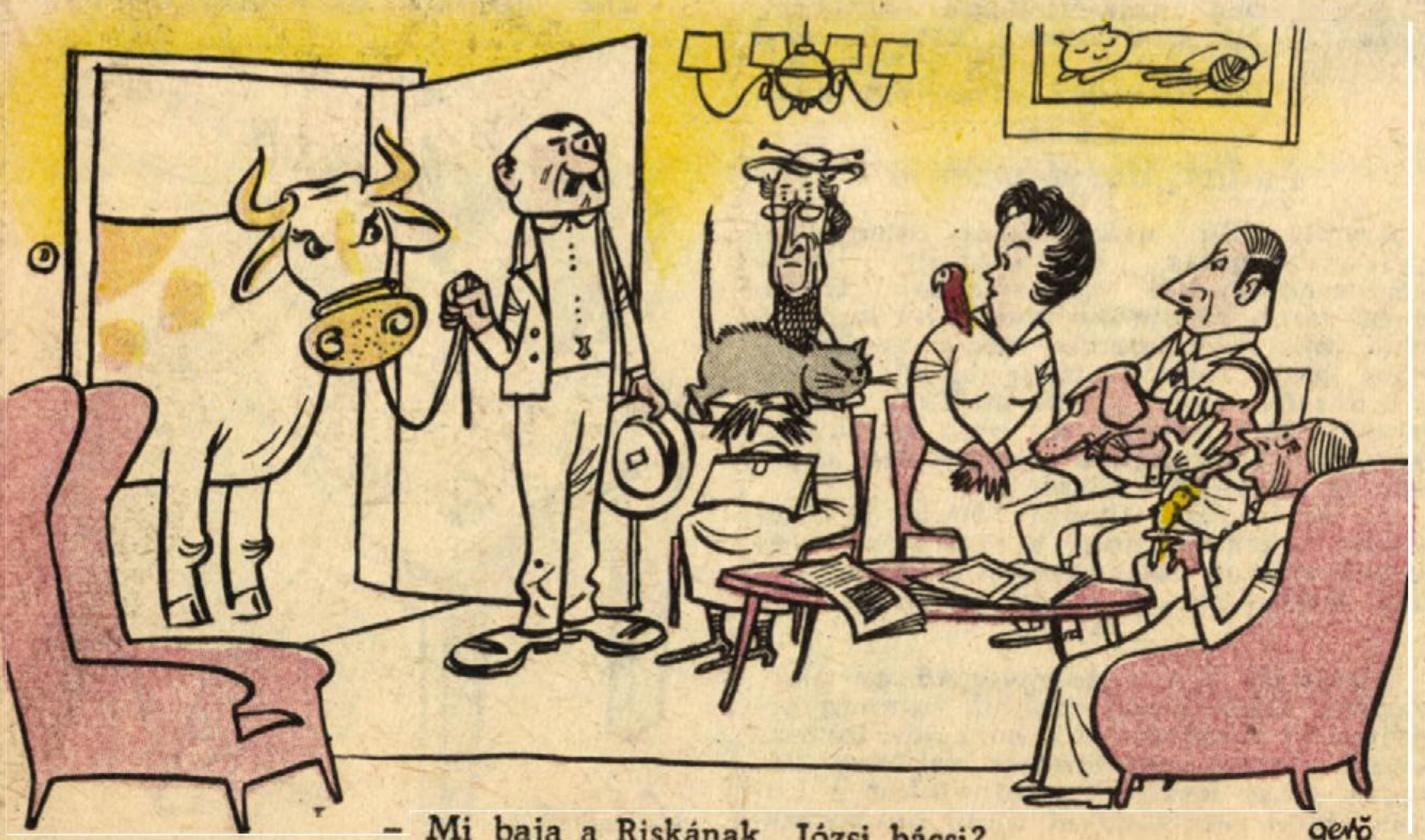
Várnai György rajza

– Ugyan, Vilma, te mindig rémeket látsz!

Állatorvosi rendelőben

Gerő Sándor rajza

– Mi baja a Riskának, Józsi bácsi?
– Semmi. Hipochonder.

MIÉRT SZERETNEK A FÉRFIAK MECCSRE JÁRNI?

Mészáros András rajza

PESTI KIRAKATOK

Hegedűs István rajza

A lexikon

Néhai Illés tanár úr, tiszteletreméltó gimnáziumi oktatóm, szokta volt mondogatni mély meggyőződéssel:

— Fiúk, ha kiléptek az életbe, igyekezzetek mielőbb lexikont szerezni magatoknak, mert az a tudás tárháza...

Megszívlelvén a bölcs figyelmeztető szókat, mióta kiléptem, szakadatlanul igyekszem, de lexikonom máig sincs.

Mígnem azután a patinás Váci utcai antikvárium kirakatában megpillantottam egy kis cédulát, amely hírül adta, hogy kapható a komplett Pallas lexikon 18 kötetben 320 forintért. A szívem dobogni kezdett: tanár úr kérem, ha kissé későn is, de elérkezett a nagy pillanat, lesz egy tárházam...

Mondtam az üzletben, hogy érdekel a dolog. Szívesen meg is mutatták a művet, nem volt valami csábos a külseje, de miután megbeszéltük az eladóval, hogy egy ilyen agg sorozatnak nem is kell csinibabának lennie, elvben meg is egyeztünk az adásvételben.

Dehát hogy kerül haza? Tizennyolc kötet; lehet vagy 20—22 kiló. Aktatáskába egyszerre nem fér, darabonként hazavinni, az tizennyolc nap. Spárgával összekötve szánkóztatni: mire hazaér, szétmegy az egész. De hol itt a probléma? Sok üzletben olvasható a kiírás: *adja fel rendelését, az árut hazaszállítjuk*. Megadom a lakáscímemet, hogy hazaszállíthassák a lexikont — mondtam.

— Mi nem szállítunk. Az elvitelről önnek kell gondoskodnia — mondotta az eladó kartárs.

— De kérem... 320 forint... 20 kiló... — kezdtem volna érvelni, de mindhiába: nem szállítanak! Ránéztem a Pallasra: talán nem haragszik meg rám odafönt Illés tanár úr, ha még egy kicsit várok a lexikonra. És nem is tetszik nekem, kissé rozoga. Inkább bemegyek holnap a Közértbe és veszek tíz deka savanyú cukrot két forintért.

Azt majd talán hazaszállítják.

Osváth Tibor

Hol a pótszivacs?

Decemberben, a Calvin téri Ujdonságok Áruházában egy 140 forintos felmosógépet vásároltam. A gép egy ideig hibátlanul működött, egészen addig, amíg a benne levő szivacs el nem kopott. És ekkor megkezdődött a kálváriajárásom pótszivacs után. Sok üzletben jártam, de szivacsbetétet sehol sem tudnak adni, azon egyszerű oknál fogva, mert még nem is került kereskedelmi forgalomba. Mit volt mit tennem, félretettem a 140 forintos felmosógépet és elővettem a nyugalomba küldött felmosórongyot. Így bukott meg háztartásunkban a gépesítés. Tekintettel arra, hogy más is szeretne felmosógépet használni, javasolom, hogy a jövőben a készülékkel együtt pótszivacsot is hozzanak forgalomba.

Hamar Viktor
XVI., (Sashalom)
Sárgarózsa u. 1.

Utca vagy szemétdomb?

Néhány héttel ezelőtt a Rákospatak utcában megjelentek a Csatornatisztító Vállalat dolgozói és napokig lapátolták a patakból azt a rengeteg iszapba fulladt kacatot, amiket felelőtlen emberek beleszórtak. A Tengerszem utca és Erzsébet királyné úti szakaszon a kitermelt szemetet a gyalogút mentén kupacokba rakták, majd eltávoztak. Közel egy hétig díszelegtek így a szeméthegyek, mikor egy újabb brigád érkezett és a szépen felkupacolt szemetet szétteregette a kocsiúton. Ettől a művelettől a mi virágos kis utcánk egyszeriben szemétteleppé változott. Mit szól ehhez a XIV. kerületi Tanács? — kérdik a Rákospatak utca tisztaságszerető lakói.

Ludas Matyi postája

Április 23-i számunkban megjelent „Villámlátogatás Mátraházán" című közleményünkkel kapcsolatban Gyöngyös város VB-elnöke levelet írt lapunknak, amelyben közölte, hogy az üdülőhely lakóit felszólították: az állattartást szüntessék be, a baromfikat pedig tartsák zárt helyen. Az utak portalanítása és a közvilágítás megjavítása ügyében is intézkedés történt.

Az egri Közúti Üzemi Vállalat is értesítette lapunkat, hogy a mátrafüredi és a mátraházai útszakaszon a portalanítási munkálatokat megkezdték.

*

Pletenyik Gyula telepvezető az alsóvadászi Gépállomás csobádi üzemegységének 52 dolgozója és a hozzájuk tartozó kilenc termelőszövetkezet nevében köszöni, hogy leszerelt telefonjukat a Ludas Matyi segítségével újból bekapcsolták.

Lassan, de posszul

A Rákóczi úti Lottó Áruház újjáépítése, egy sereg határidő sikeres elkenése után, lassan, már halad az utolsó simítások felé. (Legfrissebb határidő: 1959. június 1.)

Az áruház újjáépítése 1956 decemberében vette kezdetét. A munka első kézzelfogható eredményeként 1958 június 1-ére elkészült az áruház első és második emeleti része. Az ünnepélyes átadás napján végigbandukoltam a ragyogóan elrendezett portékadús pultok között. Vettem egy-két apróságot, aztán csak úgy időtöltésként fáradt tekintetemet rászegeztem a második emeleti menynyezetre. Szomorúan konstatáltam, hogy a plafon repedezett, rücskös és foltos. Ezekután hazamentem.

A napokban, mikor meghallottam, hogy az újjáépítés a vége felé közeledik, olthatatlan kíváncsiságtól hajszolva, megint betértem egy kis nézelődésre. Mindjárt az első pillanatban megállapítottam, hogy a második emelet plafonja nemcsak repedezett, rücskös és foltos, hanem egyes helyeken már a víz is áttalált rajta, vagyis hogy ez az alig tízhónapos remekmű máris tatarozásra szorul. Tovább folytatván a nézelődést, látnom kellett azt is, hogy a padlózattal is baj van. Színes kőkockái ugyanis úgy ugra-bugrálnak, mintha vajba ágyazták volna őket.

Ha valaki ezekután azt mondja nekem, hogy az igazi jó munka a lassan végzett munka, annak én azt ajánlom, hogy gyorsan menjen el a Lottó Áruházba és nézze meg a lassúság éretlen gyümölcsét.

B. E.

Az érdekeltek hozzászólnak

Veszprémmel kapcsolatos közleményünknek a padokról szóló része téves értesülésen alapulhatott, mert azok felszerelése minden év április hónapjában történik. A színház tövében felhalmozott szemetet már a cikk megjelenése előtt eltávolítottuk. A sok hulladék valóban nem öregbítette városunk jó hírét.

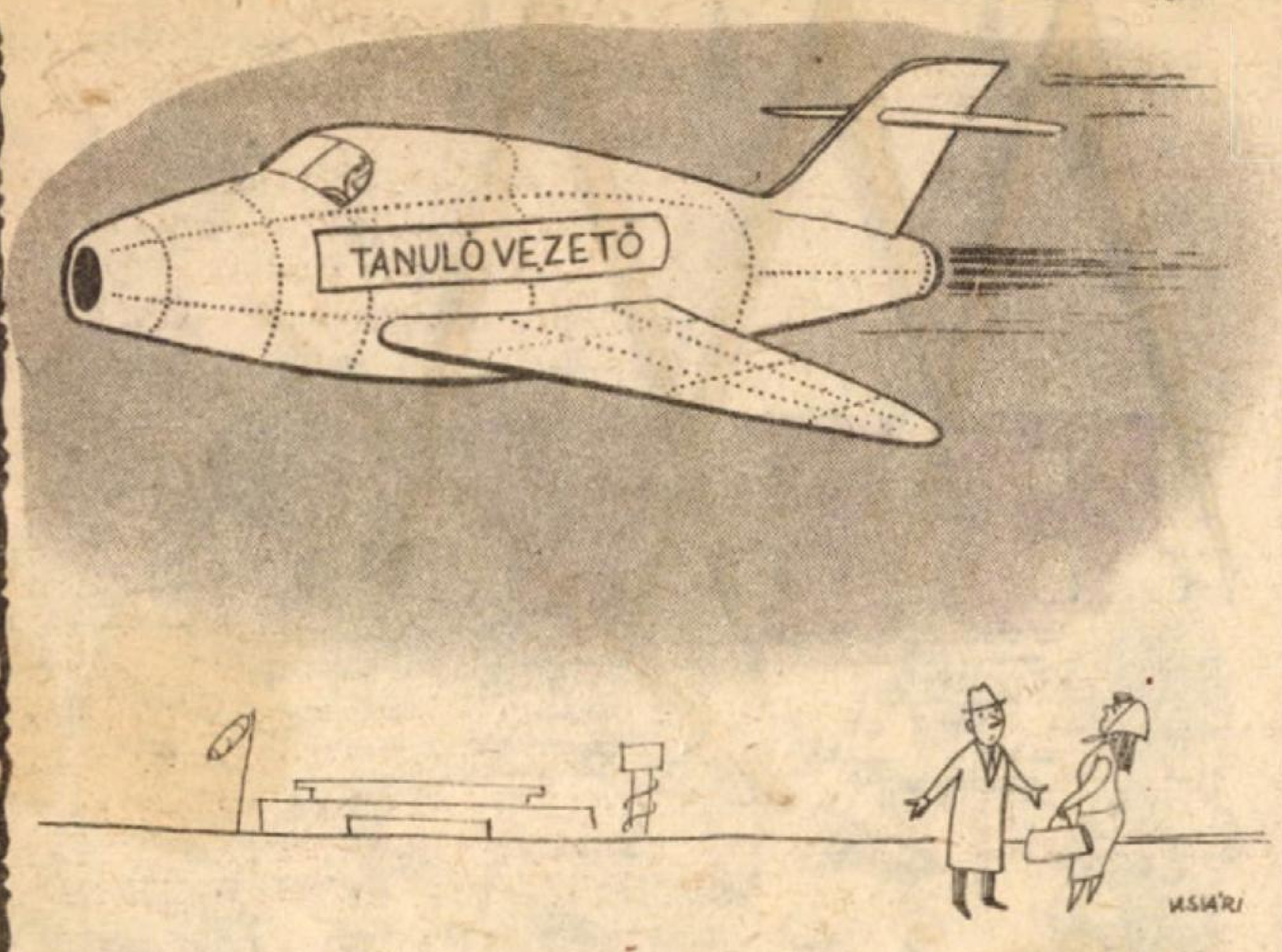
Veszprém Városi Tan. VB.

Az álmos kódexmásoló

Az óvatosság teteje

Vasvári Anna rajza

Ha majd IBUSZ-utazás lesz a Holdra

Takács Zoltán rajza

– Látod, a Kaposi meg tudta szerezni a vállalati rakétát, te nem!

Karrier...

Két emigráns találkozik New-Yorkban. Itthon ellenségek voltak, nem is beszéltek egymással. Kinn, természetesen megörülnek egymásnak, látszik mindkettőn, hogy szívesen panaszkodna, de elkezdeni egyik sem akarja. Az egyik végre megszólal:

— Hát nem így képzeltem...

— Te sem? — sóhajt fel a másik megkönnyebbülten. — Én sem. — Majd látva társa arcán a felvillanó örömet, gyorsan hozzáteszi: — Igaz, hogy azért nem panaszkodhatom.

— Miért, sikerült valami? — kérdi az egyik irigyen.

— Igen — bólint a másik. — Sikerült egy kis vagyont összekaparnom.

— Miből? — csap le a mohó kérdés.

— Egy nagyobból.

Mindenféle

Tévedni emberi, tévedést belátni emberfölötti dolog.

*

Vannak, akik a tehetségtelenséget bátorsággal igyekeznek pótolni.

*

Amikor másokról rosszat mondunk, tulajdonképpen önkritikát gyakorolunk helyettük.

*

Némely író az elismerést összetéveszti a megértéssel.

*

Akinek nincs tehetsége a hazugsághoz, az jobban teszi, ha becsületes marad.

*

Némely előadás közben az ember úgy találja, hogy a hang túlságosan gyorsan terjed.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácséknál nagy lárma hallatszik a gyermekszobából. Kovácsné megsokallja a dolgot, benyit és rákiált a gyermekekre:

— Mi történik itt?! Megőrültetek?!

— Világrészeket játszunk — magyarázza Karcsi, a legidősebb. — Én vagyok Európa, Rózsika Ázsia, Jancsi Afrika és Zsófika Ausztrália.

— És Lajoska miért ordít az ágy alatt?

— Mert ő Amerika, és még nincs felfedezve.

Veres találkozik Baloggal egy órásüzlet előtt.

— Bemegyek ide az üzletbe egy vekkerórát venni — mondja Balog —, mert olyan mélyen alszom, hogy reggel sohasem tudok felkelni.

— Látod — feleli Veres —, nekem nincs szükségem vekkerre. Van egy négyhónapos fiam, az minden reggel felébreszt az ordításával.

Balog elgondolkozik egy darabig, aztán így szól:

— Jó, jó, de hogyan állítod be?

Néha jól jönne!...

Pusztai Pál rajza

Délutáni pihenés

Vasvári Anna rajza

– Kellene már egy új rekamié, fiacskám...

A Nagykörút és Wesselényi utca sarkán

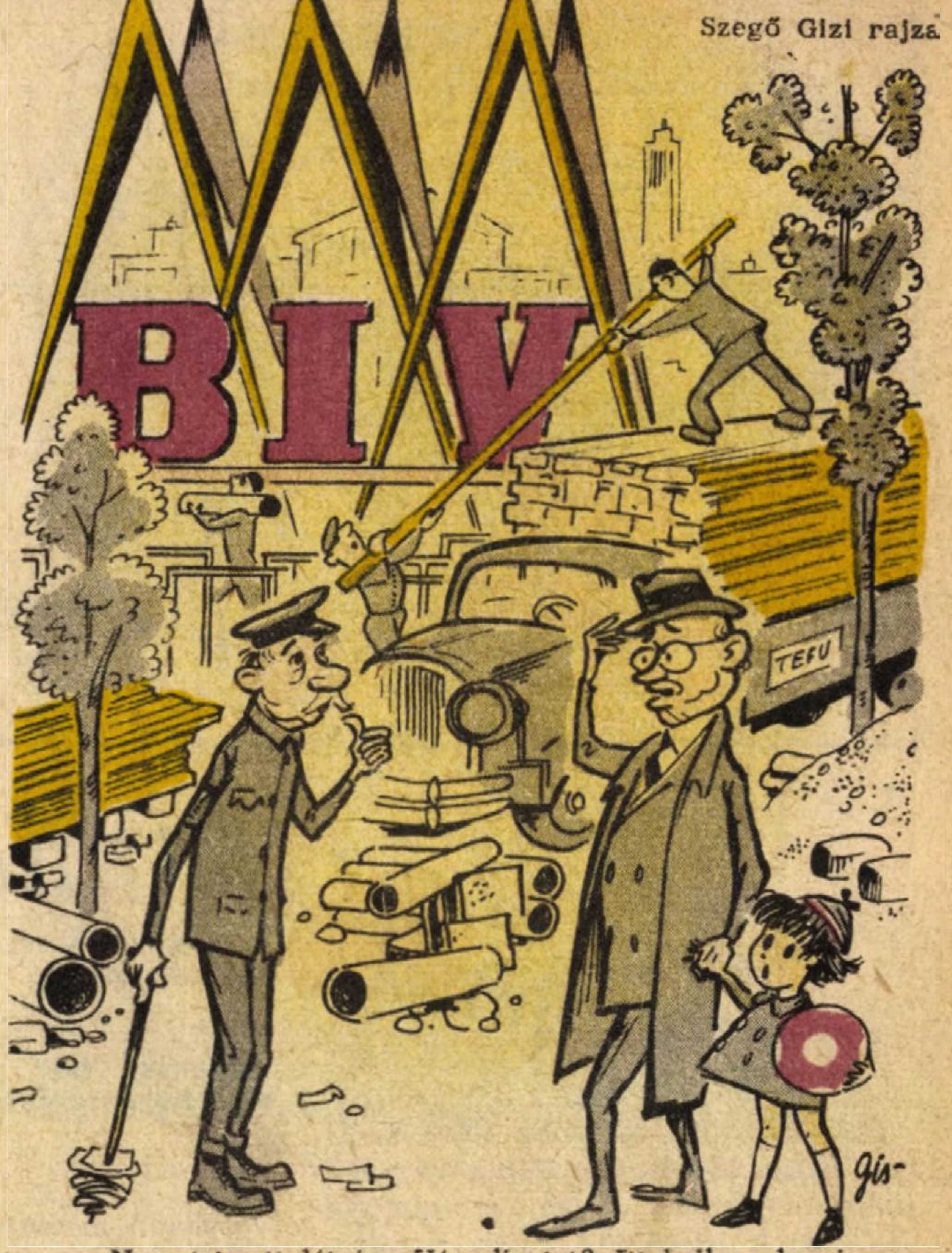
Toncz Tibor rajza

– Ne imádkozzék néni, ez nem templom lesz, hanem Közért!

Az Ipari Vásár megnyitása előtt

Szegő Gizi rajza

– Nem tetszett látni a Városligetet? Itt kellene lennie valahol . . .

Lici színeváltozása

Nemcsak ellenségei, de még legjobb barátnői is elismerték: Lici a Göngyölítő Vállalat legszebb dolgozója. Jellegzetes fekete szépség volt. Ébenszínű haja sűrű kontyban verdeste tarkóját; a hozzá való kreol bőr, az enyhén mandulametszésű szem, a sűrű egyenesvonalú szemöldök és a duzzadt érzéki száj, a vállalat félhivatalos Carmenjévé varázsolta Licit.

Képzelhetni a dolgozók ámulását, midőn Lici egy nap tiziánvörös Maximka frizurába szedett fürtökkel jelent meg, amihez is árnyékos szemet, keskeny, magasra ívelő szemöldököt és talányos mosolyú ajkat viselt. Egy világ omlott össze bennük, de legalábbis egy félvilág. A tapintatos, de döbbent kérdésekre Lici szűk bizalmasai körében kinyilatkoztatta: 28 éves, alig tíz év, és már eléri a harmincat. Ez az utolsó sansz, aztán már késő minden. A rendelkezésére álló rövid időt akarja kihasználni, hogy kipróbálja, hogyan áll neki a világos haj. Épp ezért a vállalat dolgozói a Tizián-fürtöket csupán viszonylag békés átmenetnek tekintsék a világos szőkéhez. Ugyanis a végső cél ez és Lajos, a Mester, csupán a fejlődés több szakaszában képes a kívánt platina színt megvalósítani.

Lici néhány nap mulva narancsszínű hajat öltött, fiús hullámokba rakva, hozzá keskeny kozmopolita szemöldököt, szempillái orcáját verdesték, szája keskeny lett és korallszínű.

Nem sorolom fel az átmenet valamennyi állomását, csupán néhányat emelek ki közülük: aranyszőke koszorúba tűzött haj, amihez egy kétszázötven munkaegységet elért mélysaraboló lányka öntudatos, de hamvas arcát viselte, kékesszínű, szeszélyesen laza frizura és egy Kaméliás hölgy kissé frivol és szenvedő, de szíve mélyén romlatlan megjelenése. Lenszőke copfok, alatta egy finn-ugor gyermeklány távoli, hűvös pillantása.

Lici végre elérte a fejlődés végső célját és fokát: a platinaszőke fürtöket. Kijelentette: ezt a félrövid világos frizurát, kirajzolt vékony szemöldököt, kék szempillákat, dévaj pillantást és cseresznyepiros eperajkat tekintsék végső állomásnak. És talán így is történt volna, ha többen nem jelentik ki: — Ez sem rossz, de hiába, az az eredeti, az a természetes volt az igazi. Egy szép fekete nő az ne kísérletezzék.

Lici hallgatott jóakaróira és újra felöltötte eredeti külsejét: az ébenszínű hajat, a hozzávaló kreolbőrt, a mandulametszésű szemet, a sűrű egyenesvonalú szemöldököt és a duzzadt érzéki ajkakat.

Épp ezen örvendeztek a kollégák, midőn a hivatalsegéd jelent meg a szobában azzal, hogy egy régi gyermekkori barátnője keresi Licit, bejöhet-e? Az igenlő válaszra csinos fiatalasszony lépett be és Lici felé tartott. Örvendezve kinyújtott keze azonban félúton lehanyatlott:

— Lici, Lici — kiáltott fel — te voltál a legszebb gesztenyehajú kislány a gimnáziumban. Miért festetted be a hajad feketére?

Kertész Magda

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.